Aventurile submarinului DOX

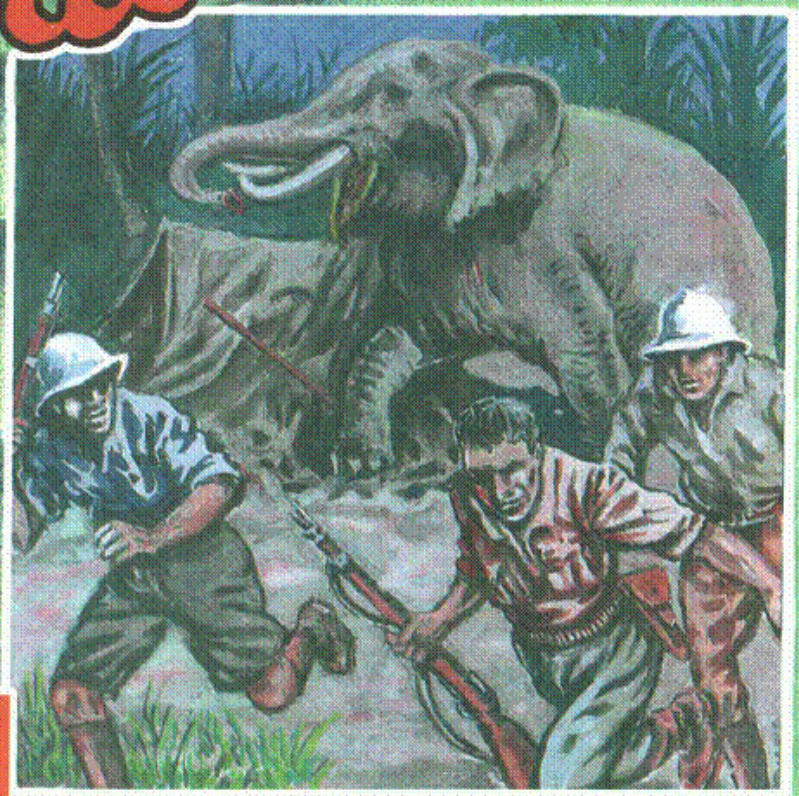

SERIE NOUĂ

248

Expediția doctorului Monti

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARR

Nr. 248

EXPEDIŢIA DOCTORULUI MONT

Traducere de LIA HÂR

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

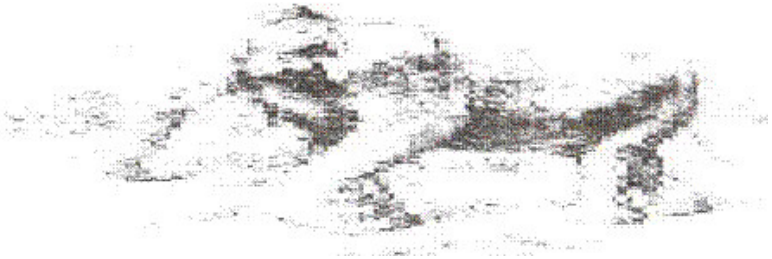

I
O NOUĂ CUNOŞTINŢĂ

ERAM PE CALE DE A PĂRĂSI ORAŞUL BOMBAY pentru a întreprinde o călătorie îndelung plănuită la ruinele de la Bicksha, când Pongo foarte agitat ne apăru în faţă:

— Da, Pongo! îl întâmpină Marian. Ce s-a întâmplat cu tine? Arăţi de parcă ai trăit o întâmplare excepţională.

……
……

nostru după ce îşi şterse fruntea de sudoare cu mâneca cămăşii sale. Trebuie mergem îndată la Sud-Hotel. Aşteaptă acolo un domn englez. Are ceva important cu noi.

— Un domn englez? am schimbat repede cu Marian priviri ciudate. Cine poate şti? Şi de ce în Sud-Hotel?

Marian păru să chibzuiască la fel ca şi mine. Se întoarse spre uriaşul negru şi îl întrebă:

— Şi nu-i ştii numele?

Acesta scuturǎ numai din cap. Grăbit, ne povesti cum trecu pe lângă hotel pentru a veni spre noi.

Pongo primise câteva însărcinări de la Marian, pe care le dusese la bun sfârşit. Fără a pierde vremea a vrut să se întoarcă, întrucât şi noi eram pe cale a pleca din oraş. În faţa porţii de intrarea în hotel stăteau câţiva indieni, care îşi făceau veacul pe acolo. Aceştia se aflau antrenaţi într-o dispută aprinsă, aţinându-i calea prietenului nostru.

În momentul următor un alt indian apăruse în cadrul porţii, care se întoarse către Pongo, chemându-l. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, negrul fu atras în antreul hotelului, unde acestuia îi ieşiseră în faţă câţiva oameni albi. Aceştia purtau nişte căşti grele tropicale pe cap şi nişte costume uşoare de stambă, de culoare verde. Într-un colţ al hotelului erau îngrămădite bagaje şi câteva târgi de bambus împletit.

Unul dintre albi păşi înspre Pongo şi îl întrebă dacă nu era din întâmplare unul dintre însoţitorii lui Marian Farrow, despre care ştia că se află momentan în Bombay. Când Pongo îi răspunse afirmativ, omul îi ceru pe un ton autoritar ca să ne cheme la hotel pe Marian şi pe mine:

— Mai mult nu a spus nimic? l-am întrebat eu.

— Cum arată omul ăsta? au venit imediat întrebările una după alta, ultima pusă de Marian.

Marian firește nu ştia cine sunt aceşti oameni şi se minună şi el cum şi de către cine am fost somaţi astfel să le facem cunoştinţă.

Descrierea făcută de Pongo era cât se poate de exactă cu toate acestea ne folosea prea puţin. Un astfel de om aşa cum

nu-l zugrăvea Pongo nu mai cunoscusem. Întrucât vorbea englezeşte n-ar fi fost exclus să fie vreun negustor. Dar ce căuta oare în Sud-Hotel, care era populat doar de câţiva privitori autohtoni când aceştia doreau să-l părăsească pentru o escapadă la oraş?

Tărgile şi mulţimea de bagaje putea să ne trimită cu gândul că ar fi vreun savant cercetător, dar existau totuşi amănunte care nu se încadrau în acest concept, cel puţin după descrierea lui Pongo. Printre altele căştile acelea tropicale şi îmbrăcămintea acelor oameni. Aveau cizme uşoare şi arme care s-ar potrivi mai degrabă unei parade decât la un lucru atât de serios ca explorarea ţinuturilor virgine. Chiar şi modul lui de adresare – după mărturia lui Pongo – sfida atitudinea unor cercetători sau exploratori serioşi.

— Sunt probabil aventurieri, remarcă Marian într-un târziu. Cel mai bine ar fi să nu dăm curs dorinţei acestora. Asta merită nişte oameni care nici măcar atâta bun simţ nu au de a-şi da numele.

Cât despre mine, eu eram de altă părere. Poate că ni se oferea aici şansa unei experienţe extraordinare. După ultima noastră aventură nu s-a mai întâmplat nimic interesant şi nici vizitarea minunatelor temple de la Bicksha nu-mi promitea mare lucru.

Sigur că minele acestea ne vor aminti de anumite genuri de construcţii cu care ne-am familiarizat de atâtea ori în diferite părţi ale Indiei. Vraja lor misterioasă începuse să se evapore. Fuseseră străbătute şi cercetate de atâtea ori de numeroase echipe de savanţi, încât nu mai rămăsese nimic de dezlegat.

— O să încercăm totuşi să-i mai vedem odată pe oameni, spuse deodată Marian chiar pe când eram gata să cred că va da semnalul de plecare din oraş.

— Sud-Hotelul nu este departe de aici şi într-un sfert de oră putem ajunge acolo. Pongo va putea rămâne cu ghepardul lângă bagaje aşteptându-ne reîntoarcerea. Prea mult nu avem de aşteptat oricum.

Lui Pongo nu îi prea plăcu ideea, dar nu avea cum să se opună. Marian dacă lua o hotărâre rămânea de obicei la asta.

Băgaţi de seamă, părea să spună ochii uriaşului nostru prieten negru. Acesta se uită lung după noi, îndată ce am luat-o cu paşi repezi în direcţia hotelului, care se afla de cealaltă parte a străzii. Ne aflam acum într-un cartier vizitat numai foarte rar de către albi. Pe drum ne-am încrucişat cu ţărani cultivatori de orez, care îşi transportau marfa cu ajutorul unei căruţe înspre cine ştie ce magazine obscure de la marginea oraşului. Un îmblânzitor de şerpi cânta din flaut, iar o ceată de copii făceau o larmă nemaipomenită, dând cu piciorul în nişte

cutii goale de conserve. Din când în când surprindeam nişte priviri de localnici care tocmai prietenoase nu erau.

Deşi au trecut de mult timpurile în care orice european era întâmpinat cu sentimente de ură în India, existau şi azi anumiţi oameni care în fiecare străin îşi găseau personificat duşmanul.

În sfârşit am ajuns în micul antreu al Hotelului Sud, care era gol cu excepţia bagajelor menţionate deja, în timp ce în aerul respirat mirosea a parfum de ţigarete scumpe. Dintr-o cameră vecină se auzeau voci. Nu voiam câtuşi de puţin să ascultăm nepoftiţi discuţiile altora, aşa că eram pe cale de a ne aşeza în nişte fotolii trase în jurul unei măsuţe acoperită cu tot felul de hărţi şi planuri. În momentul acela am auzit cum cineva spuse cu voce tare:

— Aş fi de acord dacă ar fi chiar aşa de uşor…

Restul frazei nu l-am putut distinge, căci o altă voce îl întrerupse spunând:

— După câte ştim nu va fi de acord niciodată cu planul nostru. Este cunoscut că nu ne lasă în aventuri atât de nesigure.

— Şi nici din acelea pe care le avem noi în vedere! interveni o altă voce.

Mai departe nu am putut înţelege nimic, întrucât vocile nu se mai auzeau.

Marian mă privi încruntând sprâncenele. Şoptind mă întrebă:

— Ce părere ai Robert de toate astea?

Da, ce părere aveam eu despre toate acestea? Vorbeau acei oameni despre noi? Când vorbeau de el se refereau la Marian Farrow?

Nu era exclus, întrucât Marian şi cu mine nu eram nişte necunoscuţi. Şi mai aveam şi reputaţia că nu ne lăsăm uşor atraşi într-o aventură îndoielnică. Nu trebuia să căutăm cu dinadinsul aventuri. Acestea le întâlneam de la sine. Marian însuşi îi dispreţuia pe aceia care căutau cu orice preţ experienţe inedite. Cine ţine ochii deschişi nu era laş. Puteai trăi şi fără asta diferite experienţe interesante. Mai cu seamă aici în India existând nesfârşite posibilităţi, mai ales pentru acei cărora nu le plăcea să lâncezească într-un fotoliu ca să citească despre aventurile altora.

Deodată se deschise uşa din spatele căreia s-au auzit cu câteva minute înainte vocile. În faţa noastră apăru un om înalt, cu umeri largi, cu trăsături energice şi pielea închisă la culoare. În mâna stângă îşi ţinea casca tropicală care tocmai şi-o luase de pe cap.

Cu mâna dreaptă îşi frecţiona faţa încălzită în timp ce ochii săi cenuşii zăboviră cu interes asupra mea şi a lui Marian.

— Ia te uită! exclamă el cu vădită mulţumire şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea noastră. Îşi puse batista la loc în buzunar şi ne întinse mâna.

— Numele meu este Monti, doctorul Monti, spuse el, în timp ce noi încă nu replicasem nimic la primele sale cuvinte. Dumneavoastră sunteţi prin urmare domnul Farrow, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, ochii săi îl examinau pe prietenul meu cu multă minuţiozitate.

— Farrow, înclină capul Marian şi îi întinse străinului mâna. Aţi dorit să-mi vorbiţi mie şi prietenului meu Robert Bertram. Cu cine am, de fapt, onoarea?

Dr. Monti zâmbi oarecum misterios. Înainte de a da totuşi un răspuns, arătă înspre cei doi însoţitori ai săi.

— Mai întâi aş vrea să vă prezint pe prietenii mei. Acesta de aici este Winston. Nu ştiu dacă aţi auzit de el. Mr. Winston este reporter la un săptămânal englez. Celălalt domn de aici se numeşte Galdon, cel mai bun ţintaş şi trăgător cu arma pe care l-am întâlnit. Poate lovi de la cincizeci de metri cu glontele carabinei sale drept în crucea din mijloc a ţintei. Ei, ce spuneţi?

Marian, de fapt, nu spusese încă nimic, dar mi-am dat seama de trăsăturile feţei sale că nutrea cam aceleaşi gânduri ca şi mine. Ca să loveşti de la 50 de metri drept în mijlocul însemnat cu o cruciuliţă o ţintă de mărimea unei cărţi de joc era de-a dreptul o imposibilitate. Cel ce spunea asta exagera grosolan. Afirmaţiile doctorului Monti erau mai degrabă încercări de a ne capta nouă atenţia. Încercări copilăreşti. Dar deocamdată n-am lăsat să ni se citească nici o îndoială pe feţele noastre.

— N-aş vrea să vă las multă vreme în echivoc cu privire la intenţiile noastre, ne lămuri repede doctorul Monti. În câteva cuvinte, fireşte, nu voi putea spune multe, dar poate va fi suficient dacă voi face câteva precizări.

— Pentru asta v-aş fi, fără îndoială, recunoscător, replică Marian scurt.

Se vedea că se străduia să nu fie neprietenos, deşi îi venea foarte greu. Cuvintele şi postura doctorului Monti erau prea arogante şi pline de emfază ca să poată câştiga simpatie. Pentru o cooperare între noi existau, după câte îmi dădeam seama, puţine posibilităţi.

Chiar m-am mirat cum de Marian nu i-a dat un răspuns mai direct şi mai tăios, mai ales că nu prea aveam timp liber.

Dr. Monti îşi încrucişă braţele pe piept.

— Sunt pe cale de a organiza o expediţie în India de Nord. Poate aţi văzut deja bagajele noastre. Din păcate a intervenit ceva ce ne periclitează planurile. Omul care trebuia să ne

însoţească, un mic prinţ indian pe numele său Ladore, ne-a lăsat de izbelişte şi n-a mai sosit la Bombay. Acum înţelegeţi probabil de ce ne-am adresat dumneavoastră. Sunteţi renumiţi căci cunoaşteţi India ca pe propriile buzunare şi aţi mai condus şi în trecut numeroase expediţii de cercetare. Rugămintea mea este de a ne însoţi în junglă pe mine şi pe oamenii mei. Fireşte că osteneala asta nu va rămâne fără răsplată.

Fără a mai aştepta răspunsul prietenului meu, doctorul Monti şi vârî mâna în buzunar scoţându-şi-o laolaltă cu un portofel de piele doldora de bancnote. De acolo scoase un teanc de bancnote de câte o sută de lire englezeşti pe care le împături degajat, înmânându-le lui Marian.

— Vă rog, domnule Farrow, spuse el. Aici sunt 500 de lire sterline socotite numai ca un avans de plată, după încheierea expediţiei vă mai dau încă 2500 de lire la dispoziţie. În ce priveşte armele şi proviziile, cu astea stăm foarte bine. Avem şi permisiunea autorităţilor administrative ale regiunii avute în vedere. Dacă veţi fi atât de amabil să luaţi….

Spunând asta, îi întinse de asemenea prietenului meu o serie de hârtii pe care erau ştampile şi semnături. Apoi, conform stilului său expeditiv, le făcu să dispară iarăşi în buzunarele largi ale costumului său. Numai banii pe care Marian nu se grăbise să-i ia îi mai ţinea încă în mână.

Spre marea mea surpriză, Marian îi luă şi-i vârî în buzunar.

— Vă stăm la dispoziţie, domnule doctor, spuse Marian înainte ca eu să-i arunc o privire de avertizare. Fără îndoială am crezut atunci că prietenul meu se lăsase prins într-o capcană a unui om care, desigur, nu se bucura de reputaţia de a avea cel mai desăvârşit caracter.

Pe cât arăta de sportiv şi masculinizat, pe atât era probabil de alunecos şi superficial de aceea nu l-am înţeles deloc pe Marian, care se dovedise întotdeauna un cunoscător fin şi rafinat al firii omeneşti.

Însoţitorii doctorului Monti nu se pronunţaseră până acum în nici un fel. Winston, cu înfăţişarea lui, mic de statură şi îndesat, dar extrem de vioi, îşi fixa ochii săi de un albastru spălăcit asupra unui obiectiv din cadru. Din când în când se fixau asupra mea, apoi zăboveau asupra lui Marian, pentru ca în clipa următoare să-l urmărească pe doctorul Monti. Statutul de reporter pe care i-l făcuse public şeful său îi venea ca o mănuşă. Din toată fiinţa acestui om se degaja o nelinişte vioaie şi perpetuă, aşa cum cerea meseria de reporter.

Spre deosebire de acesta, Galdon arăta posomorât şi interiorizat. Părea să fie dominat de un anumit tic, care nu provoca nimănui nici o bucurie. Se juca necontenit cu patul pistolului său. Din când în când şi-l întorcea pe o parte sau pe

alta, scotea muniţia din încărcător şi o punea la loc. Îşi scotea apoi batista şi începea să şteargă ţeava armei de parcă nimic nu ar fi fost mai important pe lume decât gestul său.

Marian se comporta de parcă l-ar fi cunoscut pe doctorul Monti de o veşnicie.

— Vă rog să ne aşezăm aici şi să vorbim de toate cele necesare, propuse el. Va trebui să-mi relataţi mai în detaliu despre planurile dumneavoastră, deoarece nu putem lăsa totul pe seama hazardului.

— Desigur că nu, tresări doctorul Monti de o manieră care mi se păru, cel puţin mie, foarte ciudată. M-am şi gândit la o rută convenabilă, nu-i aşa, dragă Winston?

Acesta se grăbi să confirme, frecându-şi agitat mâinile cărnoase.

— Da, da, spuse el. Dacă n-ai nimic de obiectat, dragă Monti, voi explica de îndată acestor domni, cum de ne-am gândit la expediţia asta. De fapt, este planul meu, domnule Farrow. Doctorul Monti a fost pur şi simplu atât de amabil încât să accepte să finanţeze acest proiect îndrăzneţ, pentru început aş vrea să ajungem într-o regiune multă vreme interzisă oamenilor albi. Aţi auzit de ultimii elefanţi, domnule?

Marian ş cu mine am negat scuturând hotărât capul. Ultimii elefanţi? În Africa ca şi în India, după cum este îndeobşte cunoscut, trăiesc elefanţi. Era şi asta adevărat, numărul acestor pahiderme scade de la an la an, de aceea autorităţile au luat măsuri pentru a proteja specia de la extincţie.

Winston zâmbi misterios.

— Nu mă refer, fireşte, la ultimii elefanţi ca termen general, ci numai la ultimii elefanţi din Menta. Aceasta este o regiune aflată la zece zile de marş prin junglă de oraşul Bombay.

Regiunea Menta ne era total necunoscută, dar fireşte că am auzit de aceasta. Era o regiune misterioasă, pe seama căreia s-au ţesut legende fără a se reuşi să se aducă clarificări în această privinţă.

— Vreţi să descoperiţi misterul şi să ridicaţi vălul vrajei care înconjoară această regiune atât de controversată a Indie, nu-i aşa? întrebă Marian care nu trăda în nici un fel emoţia de care era cuprins.

Mă miram în continuare de faptul că Marian mergea atât de mult în întâmpinarea dorinţelor acestui doctor Monti.

— Just, acesta este scopul nostru, răspunse Winston deoarece lui îi era adresată direct întrebarea. Am primit această însărcinare de la redacţia revistei mele şi sunt hotărât să-i dau curs. Ce credeţi despre asta, domnule Farrow?

Marian doar clătină din cap.

— Cred că e ciudat ca o revistă să fie preocupată tocmai de regiunea misterioasă a Mentei care din această perspectivă nu reprezintă un subiect prea actual. Dar, firește, asta nu mă privește pe mine. Prin urmare puteți conta pe noi! Povestiți-mi mai departe ce pregătiri suplimentare vor fi necesare și cum de v-a lăsat în pană ghidul angajat inițial. Cine este acest prinț și cum se numea el, pe scurt.

— Ladore, veni răspunsul laconic de pe buzele doctorului Monti. Un om care ne-a fost recomandat călduros și care a și încasat o sumă importantă pentru asta. Trebuia să sosească în urmă cu câteva zile.

— A spus că nu mai vine sau pur și simplu n-a sosit? întrebă Marian.

Mi s-a părut că am sesizat în tonul vocii prin care îi adresa interlocutorului său această întrebare o anumită particularitate care m-a făcut atent în continuare.

— Ne-a trimis un mesager prin care ne anunța că probleme familiare grave, care s-au ivit în ultimul timp îl fac să-și amâne sosirea cu câteva săptămâni. Din păcate n-am putut să admitem asta, deoarece și timpul nostru este destul de limitat. I-am transmis lui Ladore prin propriul mesager să ne înapoieze banii, întrucât vom încerca să ne descurcăm și fără ajutorul său.

Marian îi mai adresă câteva întrebări care priveau și alte aspecte ale problemei. El arătă înspre nenumăratele bagaje adunate acolo întrebându-i în ce constau.

— Muniție, aparate de fotografiat, tot felul de arme, provizii de hrană și țigări, îi răspunse doctorul Monti. Tot ceea ce are nevoie omul. Permite-mi să-ți adresez acum și eu o întrebare, domnule Farrow. Nu aparținea și un al treilea membru de grupul dumneavoastră? De fapt, proprietarul acestui hotel mi-a atras primul atenția asupra sa.

— Vă referiți la Pongo? negrul pe care l-ați trimis la mine ca mesager?

Doctorul Monti aprobă din cap.

— Aș dori ca acesta să rămână aici pe toată durata expediției. Nu știu dacă mă înțelegeți, dar s-ar putea să se ivească greutăți dacă la expediția noastră ar lua parte un negru. Avem și așa de a face cu indieni băștinași care nutresc o aversiune atavică față de negri. De asemenea ghepardul dumneavoastră despre care am auzit atâtea aș prefera să nu ne însoțească.

— Cu asta nu sunt de acord, fu de părere Marian pe un ton foarte hotărât. Noi trei suntem nedespărțiți. Ar dura prea mult până v-aș povesti cum am ajuns în societatea lui Pongo. Poate voi avea mai târziu ocazia. Nu ne putem gândi ca negrul și

ghepardul să rămână în Bombay în timp ce noi ne aruncăm într-o aventură nesigură şi primejdioasă.

Doctorul Monti îşi închise pleoapele părând să fie în pragul unei meditaţii foarte serioase. În sfârşit păru să-şi dea seama că prietenul meu era ferm hotărât în această privinţă.

— Bine fie şi aşa! Când putem porni?

Marian privise cu puţin mai înainte cadranul ceasului său.

— Astăzi este oricum prea târziu, constată el. Eu însumi am avut intenţia de a părăsi Bombay-ul încă de azi. Pentru noi trei era simplu de făcut asta, nu aveam prea mult de mers şi nu aveam nevoie de cărăuşi indigeni. Acum lucrurile stau cu totul altfel. Avem nevoie de cel puţin zece sau cincisprezece cărăuşi voinici pentru că în afara acestor bagaje va trebui să transportăm şi corturile aferente. Înainte de mâine dimineaţa nu vom fi gata cu pregătirile.

Dr. Monti se pare că se gândise la ceva asemănător, întrucât acceptă imediat ideea.

— Cunoaşteţi drumul către Menta? întrebă el.

Marian şi cu mine nu cunoşteam exact drumul dar ştiam cum se poate ajunge în regiunea aceea. Fireşte, se putea apela şi la călăuzele locale, totul depindea de bani care nu păreau să lipsească.

În timp ce vorbeam se apropie de noi proprietarul hotelului. Ceea ce m-a frapat a fost tonul dezinvolt în care se întreţinea cu doctorul Monti şi oamenii lui.

Proprietarul hotelului se interesă cum au decurs negocierile cu noi şi a fost foarte bucuros când a auzit că am acceptat fără multe tărăgăneli propunerea doctorului Monti.

Am mai vorbit puţin împreună după care ne-am despărţit de oamenii cărora le-am dat întâlnire a doua zi dimineaţa la o oră precisă.

Odată ajunşi în stradă, Marian păru cufundat în gânduri în timp ce păşea alături de mine. Am vrut să încep o discuţie cu el pe tema asta, dar părea scump la vorbă şi absent.

De abia după ce ne-am reîntors lângă Pongo care se bucură vizibil la vederea noastră, Marian deveni mai vorbăreţ:

— La acest doctor Monti sunt câteva lucruri care nu-mi plac prea mult, începu el. Ce ţi s-a părut ciudat la acest om, Robert? După câte am văzut, l-ai examinat şi tu cu deosebită atenţie. Nici Galdon şi Winston n-au scăpat de privirea ta scrutătoare.

Răspunsul la întrebarea prietenului meu nu era prea uşor de dat. Marian avea dreptate, fără îndoială. Nici mie nu mi-au plăcut aceşti trei oameni în mod special, deşi nu prea puteam preciza din ce motive.

Să fi fost modul neobişnuit în care am făcut cunoştinţă cu aceştia? Vioiciunea exagerată a lui Winston? Tonul confidenţial în care s-au întreţinut doctorul Monti şi proprietarul hotelului? Sau neîncrederea mea venea de la faptul că doctorul Monti încercase să zădărnicească participarea lui Pongo la expediţie?

Fireşte, ultima remarcă m-a enervat cel mai mult. I-am spus părerea mea lui Marian, dar acesta nu mi-a dat nici un fel de răspuns. Zâmbetul lui dispăru când, după câteva secunde, rupse tăcerea.

— Altceva, altceva, Robert! Sunt convins că i-ai examinat şi scrutat pe oamenii aceştia îndelung. Gândeşte-te ceva mai mult, cum se numea prinţul la care făcea referire dr. Monti?

— Ladore, am răspuns eu mirat. N-am auzit de acest nume înainte şi nici nu ştiu ce ar fi atât de neobişnuit. Sunt destul de răspândiţi prin regiune aceşti prinţişori care nici măcar n-au dreptul să-şi poarte rangul. Nu posedă nici pământuri, nici

palate, cu atât mai puţin servitori sau altfel de bogăţii. Singura avere cu care se pot mândri e vechime familiei şi înrudirea cu vreun maharajah celebru.

— Cunosc un om căruia îi spune Ladore, spuse Marian. Sunt convins că este vorba tocmai de acela despre care vorbea doctorul Monti.

Prietenul meu îmi relată o istorisire scurtă dar foarte interesantă pe care a trăit-o în trecut cu indianul. S-a întâmplat pe ruinele unui templu părăsit unde Ladore, prezumtiva călăuză a străinilor, era angajat.

Întâmplarea a făcut ca într-o zi paşii să-l ducă spre acest templu tocmai atunci când o mare societate americană specializată în călătorie vizita locurile.

N-ar fi fost nimic deosebit în asta, dacă în aceeaşi zi nu s-ar fi petrecut un incident. Un american bogat, care se ocupa de achiziţionarea unor obiecte de cult indiene în Bombay şi alte oraşe, l-ar fi rugat pe indian să-l ajute să desprindă o dală prinsă în ruine. O oră mai târziu, cadavrul americanului a fost descoperit nu departe de acolo.

În pieptul americanului s-a găsit un pumnal indian. Fără îndoială, era vorba de o crimă urmată de jaf, întrucât îi lipsea portofelul, aparatul de fotografiat precum şi toate bijuteriile, inelul şi acul de cravată.

— Şi a fost bănuit Ladore?

— N-a fost numai bănuit, ci chiar dovedit numai că Ladore nu era nici unde de găsit. Fără îndoială că autorităţile au făcut tot posibilul să-l aresteze, dar nu l-au mai găsit. Acum am auzit a doua oară de acest Ladore. Acum totul pus în balanţă alături de numele doctorului Monti, m-a făcut să-i acord de două ori importanţă.

— Aşadar nu crezi nimic din ceea ce a spus dr. Monti?

Acesta scutură din cap.

— Fiindcă îmi pare de necrezut că Ladore să lase să-i scape o asemenea posibilitate să ajungă la bani mulţi. Mai mult, cred că Ladore este în strânsă legătură cu doctorul Monti şi acesta a fost sfătuit tocmai de către indian să ne facă părtaşi la expediţie. Nu m-ar mira deloc ca Ladore să apară de undeva, întrucât peste faptele sale trecute s-a scurs suficient timp.

Pongo ascultase totul în tăcere. Când a auzit numele lui Ladore, sprâncenele i s-au încruntat, după care se amestecă şi el în discuţie. A fost de părere să lăsăm totul baltă şi să ne întoarcem la planul nostru iniţial, acela de a vizita ruinele templelor de la Bicksha.

— Ţi-e frică de doctorul Monti, dragă Pongo? îl întrebă Marian.

Foarte grav Pongo plecă capul.

— Da, spuse el. Ceva misterios aici, bâjbâim în întuneric, nu ştim care duşmani.

Marian păstră tăcerea câteva minute, după care se sculă în picioare, îşi puse mâinile în şolduri şi ne privi foarte hotărât.

— Tocmai asta m-a făcut să accept atât de repede propunerea. Sunt multe aici care mi-au dat de bănuit.

— Şi despre ce-i vorba? am întrebat eu.

Felul în care mi-a vorbit Marian m-a pus pe gânduri. Nu era aşa încuiat altfel şi îmi oferea cât de cât lămuririle necesare. Să fi depins asta de faptul că nici el nu ştia prea multe? În următoarea clipă am primit confirmarea celor bănuite.

— Despre Winston n-am prea multe de spus. Probabil că într-adevăr este un ziarist englez care să fi primit o însărcinare expresă de la un săptămânal de specialitate de a vizita regiunea Menta, dar cine este Galdon? L-am examinat pe omul ăsta foarte amănunţit, mai ales că ni s-a spus de marea lui îndemânare în mânuirea armelor. Şi ce se poate spune despre un om care îşi ţine tot timpul degetele pe pistol? I-ai văzut faţa, Robert? Ai văzut cicatricea aceea mare care îi brăzdează faţa de la urechea stângă până la frunte?

— Aşa e, cicatricea are o formă ciudată, observă el. Arată de parcă ar fi făcut-o dinadins.

— Dar vindecată foarte prost, aş spune eu, adăugă Marian. Dar să lăsăm deoparte cicatricea. Acest Galdon este un aventurier. Asta ajunge ca să fim atenţi cu el. Despre doctorul Monti tot ce aş putea spune este că nu are alura unui om bogat.

— Cu toate astea, are bani, am replicat eu, chiar foarte mulţi bani. A mânuit bancnotele englezeşti cu un aplomb rar întâlnit şa un om care nu posedă avere.

În momentul următor am trăit cea mai mare surpriză de pe ziua în curs. Fără a spune o vorbă Marian îşi vârî mâna în buzunar şi scoase bancnotele la vedere. Le despături şi mi le ţinu în faţa ochilor.

— Bancnote false, dragă Robert! Pentru asta nu trebuie să fi un om bogat, spuse el pe un ton amar. Şi după cum poţi constata şi tu, este vorba despre bani falşi.

După ce le-am luat în mână, m-am convins şi eu că era vorba de bani falşi. Erau artistic contrafăcute, chiar dacă pentru un adevărat cunoscător nu îţi lua multă osteneală să o constaţi.

— Asta-i culmea! şi mi-am dat toată silinţa să-mi ascund surpriza. Tu ai sesizat-o imediat, nu-i aşa?

— Imediat! spuse prietenul meu şi-şi vârî înapoi bancnotele în buzunar. M-am făcut că nu observ nimic ca să-l fac pe doctorul Monti să creadă că totul e în ordine.

Ne-am întreţinut u timp asupra staturi morale a celor trei indivizi misterioşi, care se jucau cu armele, plăteau cu bani falşi şi, în plus, nu acceptaseră să fim însoţiţi de Pongo şi ghepard, dar în cele din urmă au cedat asupra acestui punct. Oricât ne-am bătut capul nu am găsit nici o explicaţie satisfăcătoare.

În orice caz a trebuit să-i dau dreptate lui Marian, că a procedat mai bine aşa decât să fi refuzat pe loc propunerea doctorului Monti. Poate că astfel vom fi în stare să prevenim cine ştie ce faptă oneroasă pe punctul de a se petrece.

Restul zilei l-am petrecut discutând cu câţiva localnici despre regiunea misterioasă a Mentei. Aşa am putut afla noutăţi şi lucruri demne de ştiut. Menta era propriu-zis un del de sat, în fine, o localitate unde se stabiliseră vânătorii şi neguţătorii indieni de prin partea locului. Tot acolo era sediul mai multor secte amestecate prin populaţie. Nu existau şosele care să lege regiunea Mentei cu alte localităţi. Cât despre junglă, era pur şi simplu impenetrabilă. Elefanţii sălbatici care populau zona au mai fost puşi pe fugă de vânătorii indieni, fireşte, din când în când. În mlaştini şi junglă, în tufişurile dese pândeau tigri şi şerpi veninoşi, mai ales cobre de dimensiuni nemaivăzute. Nu se ştie cât adevăr şi câtă fabulaţie transpărea din informaţiile astea. Ceea ce era esenţial consta în faptul că regiunea Menta exista cu adevărat şi că probabil nici un alb n-a pus piciorul acolo, cel puţin până în prezent. O întrebare se punea, totuşi: de ce dorea doctorul Monti să viziteze tocmai această regiune?

Dar la această întrebare nu exista răspuns. Cel puţin nu azi. În zilele următoare se va vedea cum stăm.

II
ENIGME, TOT MAI MULTE ENIGME

ACUM, CÂND ÎMI REMEMOREZ ACELE ZILE pe care le-am petrecut după plecarea noastră din Bombay, mă mir cum de nu şi-a pierdut nici unul dintre noi nervii. Simţul aventurii şi al vânătorii ne-a atras în vraja sa. Abia peste zece zile am ajuns şi noi să ne mai tragem sufletul. De câte ori speram că va interveni o pauză, constatam că ne-am înşelat.

Dat totul trebuie relatat într-o anumită succesiune.

Plecarea a avut loc în mod normal, cât de cât. Nimic nu arăta că se va întâmpla ceva extraordinar. Doctorul Monti şi cei doi prieteni ai săi s-au comportat destul de natural şi raţional. Winston făcea fotografii din când în când sau îşi lua notiţe, ceea ce nu era deloc neobişnuit. Galdon îşi ţinea pistolul în buzunar şi era preocupat numai de ideea ca bagajele să fie echitabil împărţite între cei doisprezece cărăuşi. Din fericire, nu eram în Africa, unde fiecare cărăuş pretindea încontinuu bani mai mulţi de câte ori i se părea că purta o greutate mai mare decât cea hotărâtă. Culii indieni pe care i-a tocmit proprietarul hotelului şi-au luat fiecare în spinare greutatea repartizată de Galdon şi au purtat-o resemnaţi şi fără crâcnire.

Dr. Monti se întreţinea constant cu Marian şi cu mine despre drum. În primele zile ne-am ţinut de drumurile bătătorite. Abia apoi a început marşul prin codrii sălbatici. Pongo se îngrijea de bagajul nostru şi de ghepard, care făcea de altfel o impresie cât se poate de paşnică.

Mă punea pe gânduri asta, întrucât felina noastră avea un simţ deosebit de a depista cine ne sunt duşmanii. Aveam toate motivele de a-i privi cu neîncredere pe doctorul Monti şi prietenii săi. Doream să vorbesc mai multe pe această temă cu Marian, dar şi acesta se comporta cu totul altfel decât în mod obişnuit. Faţă de englez se comporta cu o deosebită amabilitate, în schimb, faţă de mine se purta destul de grobian. Chiar faţă de Pongo nu avea comportamentul prietenesc dintotdeauna.

După toată larma şi strigătele de dinaintea plecării, ne-am luat rămas bun de la proprietarul hotelului şi am luat-o la picior. De abia în localitatea cea mai îndepărtată de Bombay am putut să facem o pauză. Un mesager care îşi agita frenetic braţele, un indian, ne bloca drumul. Marian, care se pricepea la oameni şi încerca să se înţeleagă cu aceştia, avea să constate că vocabularul său nu era de ajuns.

Timp de un sfert de oră ne-am străduit să ne continuăm drumul. Indivizi deşiraţi şi scheletici, cu feţe fanatice şi

burnusuri pe capete ne vorbeau necontenit nu ştiu ce, blocându-ne drumul.

De abia când apăru un poliţist în uniformă, mulţimea furioasă se sparse şi ne-am putut continua drumul. Omul legii, din păcate, nu a fost în stare să ne explice furia mulţimii şi comportamentul ei ciudat. A fost de părere să uităm totul şi să ne vedem de drum.

Seara ne-am făcut tabăra departe, în mijlocul câmpurilor de orez, care ocupau o suprafaţă întinsă în jurul Bombay-ului. Când am vrut să ne întindem corturile, am avut o nouă surpriză. Pânzele de cort şi parii dispăruseră. Nu s-a putut stabili, din păcate, care din cărăuşi îi transporta. Părerile erau împărţite. De fapt, pierderile erau înlocuibile, dacă te gândeai că pari de asemenea dimensiuni ar putea fi ciopliţi şi aici. Dar pentru prima oară avea loc o confruntare între mine şi Galdon.

Când Marian făcu remarca că pentru împărţirea sarcinii pe cărăuşi responsabilitatea îi revenea acestuia, Galdon îi răspunse pe un ton arogant cum că noi, Marian şi cu mine, nu eram decât nişte călăuze plătite şi în nici un caz nu puteam a-l critica. Poate că din acest minor schimb de cuvinte s-ar fi declanşat o întreagă ceartă, dacă Marian nu i-ar fi pus capăt.

În mijlocul nopţii m-a trezit un zgomot puternic. Se părea că mai mulţi oameni se luptă între ei. Dintr-o dată am perceput un pufăit cunoscut. „Ghepardul” mi-a trecut cu iuţeala fulgerului prin cap. Mi-am adus aminte că Pongo priponise animalul lângă cortul în care dormea el însuşi. Pongo era însă atât de minuţios că n-ar fi lăsat să-i scape nimic. În momentul următor, am ieşit afară, străduindu-mă să străpung cu privirea întunericul ce învăluia cortul.

O siluetă îmi ieşi în faţă şi când am aprins lanterna l-am recunoscut pe unul dintre cărăuşi.

— *Sahib, sahib*, îmi spuse omul pe un ton agitat, s-a petrecut o mare nenorocire!

— Ce dracu vrei să spui, omule? am strigat eu molipsit de comportamentul şi apariţia bruscă a acestui mesager în toiul nopţii. În mod ciudat, nu mi-a trecut atunci prin cap să-l chem pe prietenul meu.

— Toţi… Oameni… Fug de aici! bâlbâi indianul.

— Ce fel de oameni? l-am apucat pe sărmanul om de umeri şi am început să-l zgâlţâi cu putere.

— Cărăuşii, *sahib!* veni în sfârşit răspunsul.

— Şi cum de tu ai mai rămas? m-am mirat de curajul acestui om, singurul care a găsit necesar să rămână alături de noi.

Puţin după aceea s-au lămurit lucrurile. Cu pistolul în mână, Marian apăru lângă mine. El n-a venit, de fapt din cortul său, ci din cu totul altă parte, fără ca eu să o fi remarcat dinainte.

— Haide Robert! îmi strigă Marian. Pongo…

Mai mult n-am putut distinge, întrucât acesta o porni înainte alergând. Pufăitul ghepardului s-a făcut din nou auzit distinct şi clar. Zgomotul venea de undeva din spatele tufişurilor în dosul cărora şi-au făcut tabăra culii.

— Ce s-a întâmplat de fapt? l-am întrebat pe Marian când l-am ajuns în cele din urmă.

— Ori a înnebunit Pongo, ori cineva a dat drumul ghepardului, veni răspunsul. Altfel nu-mi pot explica cum de ghepardul a sărit dintr-o dată în mijlocul culilor. Pot să spun că au avut noroc că nu s-a petrecut nimic serios. Se pare că animalul a fost ocupat să sfâşie veşmintele pe care culii, în mare grabă, le-au lăsat în urmă.

Încă nu ajunseserăm la marginea tufişurilor, când am auzit paşi prin apropiere. Au scăpărat lumini. Doctorul Monti şi cei doi prieteni ai săi soseau în fugă. Chipurile lor păreau toropite de somn. Erau îmbrăcaţi sumar, cu toate acestea îşi ţineau pistoalele în mâini.

— Ei vedeţi, s-a întâmplat exact ce m-am temut! ni se adresă doctorul Monti mie şi lui Marian. Un animal de pradă rămâne un animal de pradă, chiar dacă este domesticit! Fireşte, negrul n-a ţinut animalul sub control. De aceea vă somez să-l trimiteţi îndărăt!

Marian nu-şi pierdu cumpătul. El îşi ridică mâna şi răspunse:

— Deocamdată nu s-a demonstrat prin nimic că aşa stau lucrurile! Întâi trebuie să vedem ce s-a întâmplat de fapt. De aceea, v-aş ruga să fiţi rezervat dr. Monti!

Acum pufăitul şi fornăitul ghepardului se înteţi undeva în stânga mea, în aşa fel încât, deşi cu multe obişnuit, un fior rece îmi lunecă pe şira spinării. Ce s-a întâmplat cu ghepardul?

Acum, când ne-am apropiat de tufişuri, ne ieşi Pongo în întâmpinare. Cu ambele mâini îl ţinea pe Maha de zgardă. Animalul se comporta ca un turbat, dar fu nevoit să se supună constrângerii omului.

De la Pongo n-am putut scoate nimic minute în şir. Puţinul cuvintelor care au ieşit pe buzele acestuia erau de neînţeles. Vocea sa era răguşită şi tremura din tot corpul de agitaţie.

Din nou căută dr. Monti să-şi reia atacul, dar de data asta şi-l îndreptă asupra lui Pongo. M-am uitat la Marian, pe chipul căruia se oglindea ceva. Se interpuse între Pongo şi doctor:

— Pentru ultima dată vă avertizez că vom rezilia de îndată contractul dacă nu sunteţi în stare să vă controlaţi!

Oricare altul aflat în locul doctorului Monti n-ar fi şovăit deloc să fie de acord cu propunerea de reziliere a lui Marian. Ce se va alege din această expediţie, dacă chiar de la început

erau posibile asemenea incidente între membrii săi? Numai printr-o bună conlucrare era posibil, cu marile greutăţi şi provocări la care erau supuşi oamenii, ca acestea să fie depăşite. Doctorul Monti îşi arăta tot mai mult adevărata faţă.

— Te voi face personal răspunzător dacă expediţia noastră pregătită cu atâta grijă va eşua prematur, strigă el. De ce trebuie neapărat ca negrul şi bestia asta să rămână în apropierea noastră? Nu vezi la ce a dus asta? Cărăuşii noştri ne-au părăsit! Chiar dacă vom fi în stare să-i adunăm din nou, vor fi curând noi necazuri!

Înainte ca Marian să poată răspunde acestor noi acuzaţii, luă cuvântul Pongo. El vorbi în fraze abrupte despre ce s-a întâmplat. Chipul doctorului Monti deveni, pe măsură ce Pongo vorbea, mai lung şi mai îngrozit.

După afirmaţiile lui Pongo s-au petrecut următoarele: un pufăit al ghepardului l-a deşteptat brusc din somn. Pongo avea un somn uşor şi s-a trezit imediat. Când ochii săi s-au obişnuit cu întunericul a distins în mijlocul culilor indieni o siluetă cu mâinile ridicate făcând agitaţie. A recunoscut dintr-o privire că era vorba de un străin. În momentul următor a simţit o lovitură puternică în ceafă. Cineva a dat drumul ghepardului, care a ţâşnit în mijlocul culilor. Au izbucnit ţipete de spaimă şi de groază, strigăte de ajutor, care s-au amestecat cu mârâitul înfuriate al ghepardului, în mijlocul paşilor grăbiţi ai culilor care spălau putina.

Imediat culii au dispărut în dosul tufişurilor. Pongo, care îşi pierduse cunoştinţa pentru câteva secunde în urma loviturii primate în ceafă, sări acum în picioare şi se repezi spre ghepardul care tocmai azvârlise la pământ un indian. Îl eliberă pe acesta şi-l ţinu strâns pe Maha. Indianul se ridică şi el în picioare şi dispăru imediat după aceea.

Marian şi cu mine ne-am privit miraţi. Se petrecuse ceva ciudat şi inexplicabil în noaptea asta, ceea ce părea de necrezut. Dacă n-a fi ştiut că Pongo nu minte niciodată şi nici nu exagerează aş fi crezut că era povestea unui om care fabulează. Faţa doctorului Monti se reflecta palidă la lumina lanternelor noastre. Se părea că tremura. Acum era departe de atitudinea obraznică şi încrezătoare pe care o avusese cu puţin mai înainte. Locul acesteia fusese ocupat de teamă şi neîncredere.

— Un străin în mijlocul culilor noştri? scrâşni acesta privindu-l neîncrezător pe Pongo. Cine ar putea să fie omul acesta?

Unii dintre indieni au început să se întoarcă. Înspăimântaţi şi reţinuţi, se ţineau departe de ghepardul pe care acum îl ţinea

Pongo în lesă. De abia după multe negocieri i-am convins să se apropie de noi.

Răspunsul la întrebările lui Marian adresate indienilor au confirmat întru totul alegaţiile lui Pongo. Într-adevăr sosise un străin în mijlocul lor care a început să le vorbească. I-a prevenit să nu mai continue marşul ăsta, întrucât îi va duce la pierzanie. În cele din urmă, omul a reuşit să convingă câţiva cărăuşi să părăsească tabăra. În acelaşi moment a apărut ghepardul.

— Cu arăta străinul? am întrebat eu.

Din descriere nu reieşi nimic concret, în afara faptului că sosie un străin şi un întâmplător. Acesta nu sosise singur ci însoţit, altfel cine ar fi dat drumul ghepardului?

Marian, contrar obiceiului său, nu se pronunţase încă în nici un fel. Acum, când nimeni nu se mai aştepta, luă cuvântul:

— Trebuie să pornim de la concluzia că acest incident nu sa produs de la sine. Sper că doctorul Monti are aceeaşi opinie, acest caz nu trebuie tratat cu superficialitate. Cum arăta acel om cu care aţi negociat mai înainte, doctore Monti? Mă refer la acel prinţ Ladore.

Pe faţa doctorului Monti au tresărit câţiva muşchi. Cu o voce tremurândă, scrâşni:

— Credeţi că ar fi posibil ca Ladore însuşi să ne fi pricinuit necazurile astea?

Marian dădu grav din cap.

— Am motive întemeiate să bănuiesc aşa ceva.

Doctorul Monti îl descrise pe indianul Ladore. Deşi Marian îl cunoştea, descrierea lui era necesară pentru a auzi şi cărăuşii. Pongo deveni, pe măsură ce se vorbea, tot mai agitat.

— Da, aşa arăta! strigă el. Aşa arăta omul vorbea culi.

Winston şi Galdon îşi şuşoteau unuia altuia ceva în ureche. Winston se întoarse pe jumătate spre doctorul Monti, care începu şi el să vorbească pe şoptite cu cei doi însoţitori.

Marian se opri chiar lângă mine.

— Cred că în noaptea asta se va mai petrece ceva, spuse el. Observă-i pe cei trei! Eu voi încerca să mă uit prin împrejurimi.

— Ce şuşotiţi acolo? strigă doctorul Monti atunci când Marina se îndepărtă în grabă, dar nu primi nici un răspuns, întrucât deja dispăruse în întuneric.

În curând, mai apărură câţiva cărăuşi. Când te gândeşti că aceştia stătuseră ascunşi undeva în apropierea noastră. Mai mult era de crezut că aceştia se întorseseră întrucât nu aveau provizii şi fără acestea nu prea le ardea să fugă. I-am dat lui Pongo însărcinarea de a nu se îndepărta de proviziile de alimente, asta pentru a putea împiedeca un furt în masă.

De abia acum dr. Monti îşi termină consfătuirea secretă cu Winston şi Galdon. Toţi trei găseau o impresie destul de neliniştită:

— Ne facem griji pentru domnul Farrow, spuse doctorul. Aş propune să-l chemăm cât mai repede pentru a da ordin să reîncepem marşul.

Propunerea nu părea lipsită de temei la prima vedere. Eram tocmai pe punctul de a-i urma sfatul, când Marian apăru în apropierea noastră. Nu zise nimic şi nu arătă prin nimic că ar fi descoperit ceva care să-i dea de gândit. Cât despre propunerea lui Monti, doar scutură capul.

— Dacă mai rămânem, poate ni se întâmplă altceva chiar mai rău, spuse Monti. Dacă într-adevăr este vorba de Ladore care vrea din anumite motive să zădărnicească expediţia noastră, acesta va fi determinat să uzeze de alte mijloace şi mai drastice.

Marian nu-i dădu nici un răspuns ci mai întrebă unde este Pongo. Când i-am spus că l-am pus să păzească proviziile, mă aprobă în cap şi merse să-l găsească.

Trecuse deja mai bine de o oră de la trezirea noastră neaşteptată. Dintre cărăuşii noştri, cinci nu s-au întors. Ceilalţi s-au întins la locurile lor, dar nu s-au culcat. Un sentiment ciudat prinse să mă domine. Vraja nopţii indiene trebuie să fi contribuit şi ea la aceasta. Voci nelămurite au început să se audă. Veneau de la mare depărtare şi proveneau mai degrabă de la animalele sălbatice sau câinii sălbatici. Cine ştie, poate nu departe, un fachir îşi rostea litaniile împreună cu imprecaţiile sale. Dar nu asta a fost ceea ce m-a emoţionat. Mult mai presant au acţionat asupra mea gândurile despre evenimentele ultimei ore şi legătura acestora cu doctorul Monti.

Desigur că intenţiile acestuia nu erau tocmai clare. Ne subestimase foarte mult, altfel n-ar fi îndrăznit să plătească în bani falşi contribuţia noastră la expediţia sa. Dar ce voia acesta, de fapt? Eram numai un mijloc către scop? Dar planurile sale erau oare îndreptate şi împotriva noastră?

Am fost tulburat în gândurile mele de Marian care s-a apropiat de mine.

— Trebuie să-ţi vorbesc imediat, Robert! îmi spuse acesta. Ai de grijă ca doctorul Monti şi însoţitorii săi să meargă la culcare în corturile lor. Pongo a mai făcut o descoperire.

Am vrut să-l întreb despre ce era vorba, dar Marian mi-a făcut semn să tac, deoarece doctorul Monti stătea în apropiere. Acesta nu trebuia să ajungă la bănuieli.

Puţin mai târziu am avut ocazia de a sta de vorbă nestânjenit cu prietenul meu.

— Ce ştie Pongo? l-am întrebat eu.

Marian făcu o mină misterioasă. Luna apăruse între timp şi am putut observa cutele adânci de pe fruntea prietenului meu.

— Pongo are dovada că doctorul Monti nu e străin de întâmplarea de dinainte, îmi spuse acesta. Uite, asta este cea mai bună dovadă!

Şi Marian îmi arătă un pistol pe care l-a recunoscut că aparţinuse mai înainte doctorului Monti. M-am cutremurat.

— Unde ai găsit pistolul? am întrebat eu.

— Nu departe, în apropierea bagajelor, răspunse acesta încetişor. În afară de asta Pongo a descoperit urmele unor picioare goale şi resturile unui burnus smulse de spinii tufişurilor.

Am păstrat tăcerea. Dovezile găsite de Pongo erau copleşitoare. Acolo unde a fost găsit pistolul nu s-a aţinut nici unul dintre cărăuşi. În afară de asta, burnusurile cărăuşilor nu erau în nici un caz atât de curate ca şi restul obiectului găsit.

— Acum îmi explic anumite lucruri care nu-mi păreau foarte clare, fu de părere Marian. Îşi aduci aminte de discuţia noastră cu doctorul Monti despre Ladore? Dacă lucrurile ar fi stat chiar aşa cum se exprimase doctorul Monti, atunci ar fi trebuit să fie mult mai furios pe el. Monti doar nu era omul care să răspundă cu o ridicare din umeri omului care-l lăsase în pană.

Asta mă ilumină brusc. Dr. Monti trebuia, după tot ce a pătimit, să pretindă returnarea sumei avansate. Asta nu corespundea caracterului omului pe care tocmai l-am cunoscut.

— Ne serveşte mai puţin să ne mai batem capul şi cu asta, continuă Marian. Am vrut numai să văd cum stăm. Acum avem posibilitatea să ne despărţim oficial de doctorul Monti. După câteva zile, nu ar mai fi cazul.

M-am gândit câteva secunde după care am scuturat energic din cap.

— Nu, Mariane! am spus eu hotărât. Trebuie să rămânem aici pentru a descoperi intenţiile adevărate ale acestui om. Este obligaţia noastră pentru a-l demasca la o adică.

Marian îmi strânse mâinile.

— Asta e ceea ce am aşteptat de la tine! se exprimă el cu voce puternică. Am vrut numai să mă conving că gândeşti ca mine.

— Şi ce părere are Pongo? am întrebat eu.

— Pongo mi-a promis să nu-l scape din ochi pe doctorul Monti, îmi răspunse el.

Am elaborate împreună un plan de acţiune. Aşa cum au decurs lucrurile, n-am prea fost în stare să evităm neplăcerile.

Trebuia să găsim ceva care să împiedice evenimentele ca cele din astă noapte. Ca întotdeauna Marian găsi primul un plan.

— Trebuie să ne împărţim orele de gardă, propuse el. Am vorbit cu Pongo care crede acelaşi lucru. Fireşte că Monti cu însoţitorii săi nu trebuie să ştie. Dacă suntem vigilenţi n-o să semnaleze nimic.

— Dar dacă Monti va ţine morţiş ca Pongo să ne părăsească?

Marian se mărgini să zâmbească.

— Atunci va trebui să ne părăsească, veni surprinzător răspunsul.

— Ce? Doar nu vorbeşti serios, Mariane!

— Ba da! Şi, de fapt, chiar în această noapte Pongo îşi va lua ghepardul şi va dispărea din cercul nostru.

— Dar dacă i se va întâmpla ceva? am replicat eu. Dr. Monti şi însoţitorii săi sunt trei la număr, ca să nu-l mai socotesc pe Ladore care se strecoară pe aproape. Şi nici acesta nu-i singur, pariez pe asta. Trebuie să-l păstrăm pe Pongo lângă noi. Fără ajutorul lui…

— Pongo va pleca şi în acelaşi timp, va rămâne, veni răspunsul prietenului meu.

Acum în fine am priceput şi eu. Marian voia să-l facă dispărut pe Pongo doar de ochii lumii.

— Acum văd că ai gândit bine, Mariane! Poate că astfel vom putea afla mai multe despre maşinaţiile lui Ladore.

Marian găsi de cuviinţă să ne reîntoarcem la doctorul Monti. Curând ne-am găsit în faţa cortului unde acesta şi ceilalţi doi albi stăteau în hamace fumându-şi ţigările.

— M-am răzgândit, doctore, începu Marian, făcând o figură foarte gravă. Pongo se va înapoia cu ghepardul la Bombay. Va găsi drumul cu siguranţă pentru că n-a trecut decât o zi de călătorie. După cum se vede mă conformez dorinţelor grupului.

Doctorul Monti făcu o mină mulţumită, schimbă câteva priviri cu compatrioţii săi, dar nu spuse nimic. Winston zâmbi larg din obrajii săi bucălaţi. Înclină capul spre mine şi Marian, spunându-ne:

— Atunci e în regulă. Tocmai le-am spus prietenilor mei că nu faceţi deloc impresia unor oameni care ar vrea să-şi strice relaţiile cu noi.

Galdon se dedicase ocupaţiei sale predilecte, joaca cu obiectul său preferat, arma sa de foc. Îi curăţa ţeava, ştergând-o întruna şi murmurând ceva ca pentru sine.

— Frumos pistol, spuse brusc Marian, privind spre arma doctorului Monti, care şi-o aşezase lângă sine. Nu se găsesc două de acelaşi fel, doctore?

Doctorul Monti păru până acum să nu fi observat pierderea pistolului său. El dădu din cap afirmativ, dar în momentul următor începu să caute cu privirea oarecum neliniştită în jur. Se ridică în picioare. Se uită la Galdon, la Winston şi în cele din urmă la noi.

— Într-adevăr! remarcă el surprins. Posed de fapt două pistoale asemănătoare. Dar unul dintre ele trebuie să… Nu-şi termină fraza, ci începu în schimb să caute în colţurile cortului. Aruncă păturile una peste alta, după care luă mica lampă de carbid în mână, degajând cablul şi începând să lumineze în toate colţurile mai întunecate ale cortului.

— Am avut oare pistolul la mine, înainte de a intra în cort? şi-a întrebat prietenii.

Nici Galdon şi nici Winston n-au băgat bine de seamă, totuşi credeau să fi văzut ambele pistoale. Fireşte, nu puteau jura că aşa stăteau lucrurile. Marian îmi făcu semn că ar fi cazul să plecăm. Doctorului Monti îi spuse că-i va aduce la cunoştinţă lui Pongo hotărârea sa şi că de acum ar fi bine să mergem cu toţii la culcare. I-am lăsat pe cei trei la cortul lor şi noi ne-am grăbit spre al nostru.

Marian stinse lumina învelindu-se în pătură.

— Rămân două ore treaz, apoi urmezi tu la rând, îmi spuse el.

— Dar dacă dr. Monti bănuieşte că noi i-am găsit pistolul? l-am întrebat eu.

Marian nu credea în varianta asta.

— Cu siguranţă îşi va bate capul unde l-a putut lăsa. Astea au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit de pe buzele lui în noaptea asta. Câteva secunde mai târziu am adormit întrucât eram suficient antrenat pentru asta. Era suficient să închid ochii, să-mi alung cu forţa din gând toată întâmplarea de peste zi, după care cădeam într-un somn adânc, binefăcător şi fără vise.

III
DOCTORUL MONTI ÎŞI LEAPĂDĂ MASCA

ÎN NOAPTE ACEEA NU SE MAI ÎNTÂMPLA NIMIC. Când Marian mă trezi pentru a-mi prelua veghea, mi-am frecat ochii încă împăienjeniţi de somn, după care m-am deşteptat de-a binelea. M-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi mădularele înţepenite, căscând din toţi rărunchii.

Afară se lumina de ziuă. Soarele se ridica încet aruncând umbre lungi. Am mers înspre „uşa" cortului, am tras fermoarul privind afară.

Stropi de rouă atârnau de crengi şi frunze. Dincolo, ceva mai departe, unde îşi făcuseră tabăra cărăuşii noştri, se mişcau câteva siluete. Indienii tocmai se trezeau. Unul după altul se deşteptau din somn, îşi făceau rugăciunea de dimineaţă obişnuită, după care se mişcau încolo şi încoace. Fusese aprins un foc, al cărui fum se ridica aproape perpendicular spre cer.

Am ieşit afară să văd dacă s-au întors cei cinci cărăuşi. Doi dintre aceştia s-au întors, ceilalţi trei nu.

— *Sahib,* să ne întoarcem! îmi spuse un indian mai în vârstă. Cerul capătă culoare rea. Vine mare nenorocire!

Avertismentul fusese făcut pe un ton atât de serios încât îmi veni să râd.

— Nu ne temem de nici o nenorocire. Grăbiţi-vă să putem pleca!

Omul îşi ridică mâinile în sus şoptind ceva de neînţeles. Deşi ştiam dialectul cărăuşilor, n-am fost capabil să înţeleg un singur cuvânt. Poate erau anumite rugăciuni, poate nişte vrăji, spuse într-un dialect demult uitat.

Doctorul Monti ieşi acum din cortul său. În spatele său au apărut Winston şi Galdon. Toţi trei arătau cam nedormiţi. Dr. Monti se găsea în cea mai proastă dispoziţie. Chiar şi tonul vocii cu care mi se adresă apunea destule.

— Cum merge treaba? întrebă el posomorât. Unde este domnul Farrow?

— Doarme încă, i-am răspuns eu. Îmi venea greu să găsesc cuvinte mai prietenoase.

— Şi Pongo? întrebă Galdon.

Îmi venea să râd. Omul ăsta mă credea atât de prost încât să cad în cursa simplă pe care mi-o întindea?

— A părăsit tabăra astă noapte, i-am răspuns şi am dat câteva ordine indienilor.

Doctorul Monti, la rândul său, mă considera cel mai puţin periculos dintre noi trei. Aşa că voia să ştie dacă am întâmpinat dificultăţi cu plecarea lui Pongo.

— Totul a decurs ca la carte, i-am răspuns. I-am dat bani. Când Pongo primeşte bani, totul e în regulă. Ne va aştepta la Bombay.

Menţionarea banilor a fost o idee care mi-a venit pe moment, dar efectul vorbelor mele a fost uimitor.

— De ce trebuia să faceţi asta? îmi strigă mânios doctorul Monti. Banii erau numai pentru dumneavoastră şi domnul Farrow. Negrul ar fi fost mulţumit şi cu câteva porţii de mâncare.

Of, cât de puţin cunoştea Monti relaţia noastră cu inimosul Pongo, care ne-a salvat pielea de atât de multe ori! M-am ferit însă de a explica totul mai în amănunt. Puteau să rămână la părerea lor.

Acum apăru şi Marian. Nu se vedea deloc că a dormit numai câteva ore. Pasul său era ferm şi mişcările vioaie. Cu un zâmbet binedispus se apropie de noi şi ne strânse fiecăruia mâinile.

— Ei şi acum? se întoarse spre doctorul Monti. Cum stăm mai departe? Acum sunteţi cu toţii mulţumiţi, nu-i aşa? Pongo va fi către seară, sau cel târziu mâine dimineaţă în oraş. Nu mai aveţi de ce să vă temeţi de el sau de ghepard!

Doctorul Monti îşi încruntă sprâncenele.

— Să ne temem? scrâşni el. Vocea lui suna batjocoritoare. Nici pomeneală de aşa ceva! Din cu totul alt motiv am cerut ca negrul ăsta să dispară. Doar ştiţi ce s-a întâmplat astă noapte! Cărăuşii vor răsufla uşuraţi să nu-l mai vadă pe negru şi pe ghepard. Ăsta a fost motivul, domnule Farrow! Am vrut numai să nu amplific greutăţile care şi aşa ne stau în faţă, prin prezenţa negrului.

Aş fi vrut să-i împărtăşesc lui Marian cât de puţin încântat a fost doctorul Monti că i-am dat bani lui Pongo, bani care îi câştigasem de la el. Nu am avut ocazia să o fac. Marian a fost de părere să ne reluăm marşul şi începu să împartă bagajele cărăuşilor, supraveghind şi strângerea corturilor.

Până la amiază am avut ocazia să vorbim foarte puţin. Am părăsit câmpurile de orez intrând în imensitatea junglei, în şir indian.

În fruntea convoiului mergea Marian. După aceea venea dr. Monti şi Galdon. Şirul lung la convoiului nostru era urmat de cărăuşi. Convoiul era încheiat de către Winston şi de mine. Din când în când, Winston arunca priviri neliniştite în lateral şi, mai ales, spre mine. Desigur că în ceea ce mă priveşte mă făceam că nu observ.

Când soarele a ajuns la zenit, am făcut popas. Am trecut de un curs de apă şi am campat de cealaltă parte a acestuia.

— Aici ne putem completa rezervele de apă, spuse Marian care stătea chiar lângă doctorul Monti. V-aţi găsit pistolul, doctore?

Monti scutură capul.

— Poate că l-am pierdut cu mult înainte, zise el ridicând din umeri. Pierderea asta nu e chiar ireparabilă. Mai am încă două arme la fel în bagajele mele.

Nu mi-am crezut ochilor atunci când Marian scoase brusc pistolul din buzunar şi i-l înmână doctorului.

— L-am găsit azi dimineaţă, spuse râzând. Şi ştiţi unde?

L-am văzut pe dr. Monti cum se întunecă la faţă. Nu era datorită întunericului, ci furiei care îi scăpăra în ochi. Ochii englezului aruncau fulgere asupra prietenului meu.

— Unde? scrâşni printre dinţi acesta. Şi de ce o spuneţi de abia acum?

Marian răspunse pe un ton îngheţat:

— Pentru a vă arăta că nu mă tem de maşinaţiile dumneavoastră. În plus, am vrut să văd dacă vă menţineţi versiunea potrivit căreia Ladore nu v-a abordat el însuşi aseară.

Ochii doctorului se lărgiră de uimire. Era, în sfârşit, mult prea mult pentru urechile sale. Siguranţa cu care vorbise prietenului meu îi puse vădit în dificultate pe doctorul Monti.

— Asta, asta e… bâlbâi Monti în culmea furiei. Afirm că eu şi… Ladore.…

Marian ridică mâna zâmbind.

— O să-ţi spun ceva mai multe, dragul meu! Banii în care ne-ai plătit sunt falşi! Povestea care ne-ai spus-o despre Ladore e puţin.… falsă! Întâmplarea din noaptea precedentă a fost pregătită chiar de dumneata! Vrei să auzi ceva mai mult? L-ai întâlnit pe Ladore şi cu ocazia asta ai pierdut pistolul.

Cu un ţipăt de furie, doctorul Monti se repezi asupra lui Marian. Am sărit înainte, parând atacul. Cu o mişcare fulgerătoare pe care am fost în stare să o aplic, l-am doborât la pământ pe Monti înainte ca acesta să-l poată atinge pe prietenul meu. Acum lucrurile au început să se precipite. În mod excepţional, Galdon îşi lăsase pistolul în bandulieră sa din piele. Acum şi-l scoase îndreptându-l imediat spre mine. Marian i-l mătură din mână şi în momentul următor trebui să se apere împotriva atacului corpolentului Winston, care se repezise ca un bolid.

Deocamdată cărăuşii indieni au rămas liniştiţi. Cu ochii scoşi din orbite de uimire şi de groază au contemplate în următoarele minute încăierarea asta între stăpânii lor albi.

Mai apoi, unul dintre ei dădu semnalul de amestecare în încăierare, iar cărăuşii cafenii începură să scoată zgomote

asurzitoare, aruncându-şi braţele în sus. Câţiva au încercat să mă despartă de Monti, care între timp se ridicase de jos. A trebuit să-i dau drumul doctorului, am împins câţiva indieni la o parte şi aşa am reuşit să-mi apuc arma. În aceeaşi clipă am auzit un strigăt care mă făcu atent.

Strigătul era foarte clar şi puternic şi venea din direcţia în care am atins noi fluviul ceva mai înainte. Mai multe corpuri cafenii au apărut din tufişurile verzi. În mâini aveau arme de foc de provenienţă arhaică. Aceştia au alergat înspre apă, aruncându-se în valuri continuând să răzbată spre noi, agitându-şi armele care le ţineau deasupra capului.

— Atenţie Robert! l-am auzit strigând pe Marian. În spatele tău!

M-am întors tocmai la timp pentru a vedea un indian care îşi ridicase arma în aer deasupra capului meu. În următoarea fracţiune de secundă aceasta s-ar fi prăbuşit deasupra capului meu, dacă nu m-aş fi ferit la timp.

Minute în şir a continuat încăierarea asta. Lui Marian şi mie ne-a reuşit să ne menţinem unul lângă altul, spatele rezemându-ni-l de nişte trunchiuri uriaşe de copaci. Doctorul Monti şi prietenii săi s-au lungit la pământ de unde au încercat să tragă asupra noastră, găsindu-ne descoperiţi.

Un mârâit furios se auzi în preajmă. Imediat după aceea ţâşni prin aer ca o ghiulea de tun un trup lunguieţ şi ateriză chiar în faţa doctorului Monti.

„Ghepardul” mi-a trecut prin minte. Dacă acum Monti va trage… Dar acesta nu trase nici un foc sau nu apucă s-o facă, întrucât animalul nu zăbovi mai mult de o fracţiune de secundă în faţa lui. Imediat Maha sări peste trupurile plasate la orizontală ale celor trei albi, direct spre grupul de indieni.

La rândul său Pongo apăru dintre crengile înfrunzite ale copacilor. Acesta aşteptase un moment prielnic să intervină şi acesta sosise în sfârşit.

— Acum! îmi strigă Marian împingându-mă înainte. Tu-l dezarmezi pe Monti şi eu pe ceilalţi doi! Atenţie, Robert! Fă uz de armă numai în ultimă instanţă! Pongo!

— Da! răspunse credinciosul negru şi literalmente sări apropiindu-se de noi.

— Tu îi ţii pe indieni în şah, înţelegi? îi strigă acesta prietenului nostru, a cărui faţă se însufleţise se efortul luptei.

Ghepardul se descurcă cu o înţelepciune mai mare decât aceea cu care îl creditasem. Stătu în dreptul unui tufiş, vizibil pentru noi, dar nu şi pentru ochii indienilor.

Marian îmi dădu ultimul semnal. Mi-am strâns pistolul în mână şi am ţâşnit înainte. Un glonte îmi ţiui pe lângă ureche.

Am simţit ceva cald prelingându-mi-se pe faţă şi o mică usturime la tâmpla stângă.

În sfârşit am fost lângă Monti. Acesta a fost aşa de mult luat prin surprindere de atacul nostru ca şi însoţitorii săi. Înainte de a apuca să tragă din nou, i-am zburat arma din mână şi am ţintuit-o cu piciorul în iarbă. Mi-am folosit propria curea pentru a-i lega mâinile la spate. Atunci când eram pe cale de a-i lega şi picioarele cu care acesta încerca să nimerească încoace şi încolo, îmi sări în ajutor şi Pongo.

— Indienii au fugit, mă informă el. S-au temut cel mai mult de ghepard.

Între timp, doctorul Monti fusese făcut nevătămător. Nu ne-am mai sinchisit de el, deşi ne umplea de injurii care de care mai condimentate eu i-am dat o mână de ajutor lui Marian care nu avea o viaţă uşoară alături de Galdon. Acesta se apăra ca un leu. Pistoalele acestuia se goliseră de gloanţe, dar asta nu-l împiedeca deloc să le folosească ca pe nişte arme albe. Oricare altul ar fi căzut sub loviturile sale nimicitoare. Marian rezistă încă şi căută prin toate mijloacele artei pugilistice să-l facă pe omul acela puternic ca un urs să cadă la pământ.

În sfârşit totul se termină. Mie şi lui Pongo ne reuşiră să-l copleşim şi pe acesta. Gâfâind, acesta stătea alături de Monti şi Winston, ale căror voci răguşiseră de atâtea exclamaţii injurioase.

Totul se petrecuse atât de brusc şi neaşteptat. Cine şi-ar fi putut da seama că în mijlocul unei convorbiri atât de paşnice o ceartă atât de violentă cu urmări drastice să-i urmeze atât de repede.

Marian păşi spre doctorul Monti:

— Vezi, deci că şi noi putem fi foarte decişi într-o astfel de dispută, dragul meu doctor. Asta nu s-ar fi petrecut dacă ne-aţi fi spus de la bun început despre ce este vorba. Acum nu vă mai rămâne nimic altceva de făcut decât să spuneţi adevărul. Ce v-a determinat să veniţi aici în junglă? De ce aţi procedat aşa de parcă n-aţi fi fost mereu în legătură cu Ladore?

Doctorul Monti se comportă altfel de cum ne-am fi aşteptat. În loc de a recunoaşte faptul că se găsea în puterea noastră, râse batjocoritor, ţinându-şi apoi buzele strânse. Voia să ne provoace prin tăcere.

— Întrebaţi degeaba, spuse Winston. Dumneata şi prietenii dumitale, domnule Farrow, nu veţi mai ieşi niciodată teferi din junglă. Cât despre noi, puteţi să ne faceţi ce vreţi.

Marian îşi puse pumnii în şold.

— Ştiu ce-ţi închipui dumneata. Ladore, care este liber, va avea grijă să vă elibereze din puterea noastră, nu-i aşa?

Doctorul Monti aprobă.

— Chiar aşa! râse acesta ironic. Cât de deştept te ţii dumneata, domnule Farrow, dar toată această deşteptăciune nu-ţi va salva viaţa. Dacă vrei să te aştepţi la îndurare, atunci dezleagă-ne! Drumurile noastre se despart. Scopul meu oricum este atins.

— Despre ce fel de ţel vorbeşti dumneata?

Marian împrumutase acelaşi ton de conversaţie batjocoritor ca şi cel al oponentului său.

— Şi pe asta vreţi s-o ştiţi? se interesă Monti. Soarta voastră e pecetluită. Am avut motive suficiente ca să vă oprim de a vizita ruinele templelor de la Bicksha. Înţelegi acum legătura?

Întrebarea era pusă de o manieră disimulată, dar cu toate astea, pe un ton foarte încrezător. Mi-am încleştat mâinile să nu explodez. De abia acum am înţeles totul, fiecare întâmplare măruntă petrecută în ultimele zile, începând cu clipa în care Pongo a venit la noi cu vestea că un om necunoscut doreşte să ne vorbească şi culminând cu ciocnirea care a izbucnit cu ocazia pierderii pistolului doctorului Monti.

— Aţi căzut în cursă! începu să râdă Winston cu o voce behăită. Noi, cei care ne aflăm prizonieri acum, suntem cei care râd, cât despre voi, paznicii noştri, veţi fi bucuroşi dacă vă vom îngădui să mai trăiţi câteva ore.

M-am făcut palid când am zărit feţele batjocoritoare ale celor trei indivizi. Marian îşi păstrase sângele rece şi calmul lui dintotdeauna.

— Te înşeli doctore Monti, spuse el. Îl ştiu pe Ladore şi mai ştiu că puterile îi sunt limitate ca ale oricărui om. Economiseşte-ţi vorbele şi gândeşte-te ce te vei face pe viitor. Sau crezi cumva că ne va fi milă de dumneata?

Pongo arătă agitat spre ghepard, care iniţial se lungise leneş pe toate cele patru membre, după ce se achitase de misiune. Dar acum se ridicase în picioare şi adulmeca ceva în aer, mişcându-şi urechile. Ceva în tufişul alăturat îi atrăsese cu siguranţă atenţia. Am pus mâna pe paturile pistoalelor noastre şi la un semn al prietenului meu ne-am lungit la pământ. Câteva minute s-au scurs în tăcere. Cu respiraţia tăiată am aşteptat atacul lui Ladore şi al oamenilor săi. Totul a rămas însă liniştit. Chiar şi ghepardul şi-a întors capul şi s-a întins leneş pe jos închizând ochii.

Marian îşi continua tirul întrebărilor adresate doctorului Monti.

— De ce voiai să ne îndepărtezi ca să nu vizităm ruinele templelor de la Bicksha? Dacă contezi atât de mult pe sosirea lui Ladore şi eliberarea voastră cu această ocazie, n-ai nici un motiv să nu ne-o spui.

— Păi chiar că pot să o şi spun, preciză acesta fără a-şi fi pierdut aerul de aroganţă care transpărea din gestul şi vorbele sale.

Părea că ar fi vrut să ne sugereze: „În curând noi vom fi liberi şi voi veţi fi legaţi şi prizonieri!”

— Fiindcă vreau ca numai eu singur să scot aurul şi celelalte bogăţii din resturile zidului. Te miră treaba asta, nu? Chiar în momentul în care noi stăm de vorbă se sapă deja la ruine. Vezi, aşadar, că ţi-ai găsit maestrul, domnule Farrow?

Marian mă privi pieziş. Nu l-am înţeles din primul moment, ci numai câteva minute mai târziu. Am dat din cap şi m-am apropiat de el.

— Suntem într-o situaţie delicată, zise el, dar atât şoptit, încât nici Pongo, care era nu departe, nu putu să ne audă. Este absolute exclus să ne întoarcem la Bombay cu aceşti trei indivizi legaţi. Dar nici să-i eliberez nu mi-aş permite-o.

— Mă gândesc la o soluţie, am spus eu. Să aşteptăm aici până se întoarce Ladore. Odată şi odată tot trebuie să vină, nu-i aşa? Cu el am putea negocia, întrucât vrea cu siguranţă să-şi scape pielea. Am o bănuială, Mariane!

— Adică?

— Aşa cum mi l-ai zugrăvit tu pe Ladore, acesta este un om care ţine foarte mult la bani. Posibil că Ladore a primit de la dr. Monti bani falşi de asemenea.

În ochii lui Marian se aprinse o luminiţă.

— O idee grozavă! strigă el. Dacă lucrurile stau aşa, atunci cu siguranţă Ladore va avea un dinte împotriva lui Monti. Poate Ladore să meargă unde vrea, fapt este că unii dintre oamenii săi or să ne însoţească la Bombay.

Încă nu eram sigur că planul meu va funcţiona, dar oricum, nu ne rămânea altă posibilitate. Pongo fu pus şi el în temă şi admise că nu aveam altă alternativă. Am început să aducem discuţia spre cele afirmate de doctorul Monti.

— Crezi că e posibil ca în ruinele templelor de la Bicksha să fie îngropată vreo comoară? l-am întrebat pe Marian.

— Absolut exclus, răspunse acesta. Şi ştii de ce? Resturile provenite de la vechile temple din Bicksha au fost de nenumărate ori cercetate de către tot felul de arheologi şi cercetători. S-au găsit, firește, nişte statuete ale zeităţilor, dar toate acestea au fost duse la muzee. Dar de vreo comoară n-a fost vorba niciodată.

— O fi cum spui tu, dar nici doctorul Monti nu-mi pare vreun fantezist.

Marian zâmbi pe sub mustaţă.

— Şi Ladore? întrebă el.

— Crezi cumva că Ladore i-a vârât ideea asta în cap?

Marian îmi dădu răspunsul afirmativ.

— Este foarte probabil. Asta explică de ce atâta vreme n-a intervenit Ladore şi mai cred că poate nici n-o să mai vină, la urma urmei.

M-am uitat foarte grav la prietenul meu.

— Crezi că-i posibil?

Marian ridică din umeri.

— Nu se poate şti precis. Dacă Ladore va veni totuşi, n-o va face de dragul de a-l elibera pe Monti. Soarta acestuia nu-l interesează prea mult. Cel mult va dori să intre în posesia banilor lui Monti.

De abia îşi termină Marian fraza când ghepardul se încordă brusc, gata să sară. Pongo îi strigă ceva, ceea ce îl făcu să devină nehotărât. În sfârşit Pongo avu câştig de cauză şi credincioasa felină se apropie de noi, dar nu renunţă să-şi întoarcă capul din când în când înspre tufişuri.

Au început să trosnească crengi, s-au auzit paşi târşâiţi în frunziş. Ne-am ridicat capetele privind spre brâul de verdeaţă care se alinia ca o perdea vegetală între noi şi malul râului. Ce se va petrece în următoarele secunde? Va trebui să ne apărăm pielea sau Ladore va fi atât de isteţ încât să pactizeze cu noi? Pongo îşi ţinea ghepardul de lesă, întrucât acesta deveni furios ca un apucat. Încerca mereu să se desprindă pentru a se năpusti în desiş.

Doctorul Monti păstrase câteva minute tăcerea, acum însă bănuia că i se apropie ajutorul şi pentru a grăbi momentul eliberării sale, crezu că e momentul să cheme ajutorul cu voce tare.

— Linişte! îl somă Marian. Doctorul Monti nu părea să-i pese şi îi dădea înainte cu ţipetele. Pronunţă şi numele lui Ladore, implorându-l să vină cât mai repede.

Se petrecu apoi ceva la care nici nu ne-am gândit. Din desiş năvăliră spre noi zece indieni. Erau oameni înarmaţi, aşa cum erau şi ceilalţi de dimineaţă, cei care doreau să treacă malul. Înaintea acestora alerga un om îmbrăcat el purta un burnus dar în acelaşi timp şi o cască tropicală. Armele cu care era acesta înzestrat erau sensibil mai bune decât ale însoţitorilor săi.

— Acesta e Ladore! îmi şopti Marian. Nu-l slăbi din ochi, Robert!

L-am privit cu atenţie cum se apropia de noi. Marian şi cu mine ne ţineam pistoalele pregătite în timp ce Pongo se mai lupta încă să-i tempereze zelul protejatului său Maha, care ameninţa să-i scape din lesă.

Ladore îşi pusese o creangă verde în cătarea armei sale şi acum îşi mişca arma ca un steag. Se opri la câţiva metri depărtare şi-şi luă o mină zâmbitoare.

Marian îşi aplecă şi el cătarea pistolului său şi îi răspunse salutului înclinând capul. Mai făcu apoi câţiva paşi pentru a se apropia de acesta.

— Te-am aşteptat să vii, spuse el. Pe prietenii tăi a trebuit din păcate să-i legăm întrucât s-au năpustit asupra noastră.

Ladore se înclină la rândul său.

— Prea bine, domnule Marian Farrow, răspunse el, plin de demnitate.

Marian şi cu mine ne-am privit uimiţi. Ladore cunoştea până şi numele complet al prietenului meu.

— Aceşti oameni m-au înşelat, continuă Ladore. M-au plătit cu bani falşi. Am venit ca să-i schimb în bani adevăraţi.

Marian înclină capul aprobând, zâmbind chiar.

— Din păcate, nu cred că sunt şanse de a găsi bani adevăraţi la dânşii. Fireşte că n-avem nimic împotrivă dacă-i percheziţionezi, fu de părere el.

La asta doctorul Monti nu s-a aşteptat, se putea citi clar pe fizionomia feţei sale. Se zbătea din răsputeri să-şi rupă legăturile, încercând să-i determine şi pe cei doi prieteni ai săi să procedeze la fel. Ladore îşi demonstră sieşi şi nouă că era un indian. Cu o linişte indiferentă se uită la cei trei prizonieri legaţi, după care începu să-i scotocească prin buzunare. Marian părea să fie de acord, pentru că pe moment era necesar să nu ne stricăm relaţia cu acesta.

Va suna şi pentru Ladore ceasul faptei şi răsplatei.

— Totul, numai bani falşi, stabili indianul tulburat, aceştia sunt nişte escroci de mare clasă.

Îmi stătea pe buze să-i acuz acum şi eu pe Ladore de înşelătorie. Bine că m-am stăpânit în ultimul moment. Putea să se legene mult şi bine în iluzia că n-avea cu nimic a se teme de noi. Faptul că dr. Monti ne-a făcut părtaşi la această expediţie nu însemna nimic pentru Ladore. El ştia prea bine că în ruinele de la Bicksha nu se găsea nici o comoară. Şi prin urmare n-ar fi avut nimic împotrivă ca să ne întoarcem la Bombay.

— Vreau să-ţi fac o propunere Ladore, spuse prietenul meu după o oarecare chibzuinţă. Aceşti oameni ne-au înşelat pe amândoi. Poţi din partea mea să îţi însuşeşti bunurile lor constând din cele câteva bagaje. Aş vrea însă şi eu ceva în contrapartidă.

Ladore îşi înclină capul într-o parte. Îşi închise un ochi şi îl privi pe Marian cu celălalt.

— Spune Marian Farrow! zise el pe un ton potolit.

— Am vrea să îi ducem pe aceşti trei oameni la Bombay, întrucât nu ne mai interesează. Daţi-ne oameni pentru a parcurge drumul înapoi.

Ladore era un om viclean şi uns cu toate alifiile. Înainte de a încuviinţa se gândi îndelung. Sigur că bănuia că propunerea lui Marian era o capcană. Pe care se străduia să o descopere. Apoi îşi dădu seama că propunerea nu era chiar atât de greu de îndeplinit şi nu necesită decât numai câteva precauţii.

— Fie! hotărî el. De câţi oameni are nevoie prietenul meu?

— Patru oameni vor fi de ajuns. Fireşte vor trebui să fie oameni de încredere ca să nu ne lase la nevoie.

Ladore se înclină iarăşi, îşi strigă cei patru oameni, care păşiră în faţă. Ladore le vorbi pe limba lor, arătă spre noi, după care îi zâmbi lui Marian.

— Asta e o infamie! izbucni doctorul Monti. O mare inf….

Deodată, cei patru indieni aleşi de Ladore s-au pregătit să-l ia pe vorbăreţ în colimator. Din acest motiv Monti preferă ca pe mai departe să-şi ţină gura.

Ladore privi spre bagajele lăsate în „paragină" de cărăuşii fugari. Dădu din cap mulţumit şi ordonă însoţitorilor să scoată conţinutul acestora. Întrucât numai o parte putea fi transportat dorea să aleagă ce era mai important.

Marian şi cu mine am avut puţin timp liber pentru a dezbate asupra problemelor noastre.

— Păcat că-l vom scăpa pe Ladore, am spus eu. Nu crezi să există vreo posibilitate să-l determini să se întoarcă la Bombay? Cred că e de datoria noastră să predăm judecătorului astfel de oameni. Uite cât de vicleană îi este privirea! Individul nu se dă în lături de la nimic dacă e să-i iasă vreun câştig din treaba asta.

Iniţial Marian nu spuse nimic, de parcă n-ar fi auzit vorbele mele. Apoi ridică din umeri:

— Nu există nici o posibilitate, Robert! Putem să-i reţinem fie pe dr. Monti şi amicii săi, fie pe Ladore. Toţi deodată? Pur şi simplu e dincolo de posibilităţile noastre.

De fapt, îmi dădeam şi eu seama de asta. Marian avea perfectă dreptate. Nu aveam posibilitatea de a-l duce pe Ladore cu forţa înapoi la Bombay. Sau poate că da? Gândul ăsta îmi trecu deodată prin minte. Ce-ar fi fost dacă l-am fi însoţit pe Ladore până în apropierea unei localităţi sau până sosea o expediţie pornită la vânătoare? Era cunoscut faptul că regiunea era frecventată foarte des de vânătorii de elefanţi. N-ar fi fost posibil ca atunci să primim ajutoare?

I-am împărtăşit gândurile mele lui Marian.

— Poate că ar merge, spuse acesta, cu condiţia ca Ladore să ne acorde atâta încredere cât e necesar.

— Şi ce se va petrece cu doctorul Monti? am întrebat dându-mi seama cât de greu ar fi fost să cari după tine trei prizonieri în junglă.

— Îi lăsăm liberi pe el şi însoţitorii săi. Pe Pongo îl trimitem încă astăzi în Bombay. Va fi cu siguranţă cu o zi înaintea lor şi va putea anunţa poliţia. Ceea ce e mai important e că vom avea mâna liberă să ne ocupăm de Ladore şi vom reuşi.

Ladore veni spre noi.

— Prietenii mei să-mi spună ce le aparţine, spuse el. Cât despre mine, vreau să-mi continui călătoria.

Marian îi făcu noua sa propunere. Menţionă ceva despre faptul că n-ar vrea să scape ocazia de a vizita şi cunoaşte mai bine un loc atât de captivant şi de pitoresc ca regiunea asta a Mentei. Întrucât şi el a fost înşelat de doctorul Monti, voia măcar să-şi ia revanşa astfel. Cine ştie, poate se va întoarce cu nişte trofee din colţi de fildeş. Cu alte cuvinte se răzgândise.

— Mă ştii doar după renume, Ladore. Poate că Marian Farrow a împuşcat în viaţa lui nişte elefanţi, dar cu siguranţă nu în regiunea Mentei. Sigur, te voi putea recompensa dacă ne conduci.

Ladore văzu pe loc câteva monezi de argint în mâna prietenului meu. Ochii îi luciră de poftă, de abia putându-şi lua ochii de la monezile strălucitoare. Mai repede decât am crezut, indianul se învoi la propunerea prietenului meu. Părea chiar să fie foarte mulţumit, întrucât ochii îi străluceau. Nu mi-am putut reprima bănuiala că acesta cocea deja un plan diabolic împotriva noastră. Mai departe lucrurile au decurs conform planului. Dr. Monti şi prietenii săi au fost dezlegaţi, dar li s-a făcut cunoscut că odată în libertate, vor trebui să facă cale întoarsă de îndată. Doctorul Monti păli:

— Cum, singuri? zise el privindu-i întrebător pe Marian şi pe Ladore.

— Fireşte, făcu prietenul meu. Voi nu v-aţi fi făcut deloc mustrări de conştiinţă să ne lăsaţi singuri aici, nu-i aşa?

Doctorul Monti, care până acum se arătase atât de îngâmfat, deveni dintr-o dată umil. Curând constată că nici o rugăminte nu-i mai putea îndupleca nici pe Marian, nici pe Ladore. Când indianul se îndepărtă cu o vădită indiferenţă, doctorul Monti renunţă să mai facă alte încercări. I-am urmărit cu privirea pe cei trei albi până ce aceştia dispărură în desiş.

Ladore izbucni în râs, dar nu mai zise nimic. Făcu în schimb un semn oamenilor săi, care s-au pus îndată în mişcare încărcaţi cu bagajele ce aparţinuseră albilor de care tocmai ne-am despărţit.

Pongo a fost informat asupra schimbării de plan. Cu mâna strânsă de lesa ghepardului a dispărut şi el repede pe urma celor trei albi, părăsind tabăra de noapte de pe malul râului.

Marian, Ladore şi cu mine i-am urmat pe indienii care o luaseră înainte păşind în lumea verde a pădurii tropicale.

IV
ELEFANŢII SALVATORI

DAR LUCRURILE S-AU PETRECUT ALTFEL decât am plănuit noi. La început nu se întâmplă nimic deosebit. Cu Ladore ne-am înţeles bine. Se dovedi că omul era un bun camarad de călătorie. Dacă n-am fi ştiut ce viaţă dusese şi mai ales câte avea el pe conştiinţă, am fi fost înclinaţi să avem o relaţie mai degrabă prietenească cu acesta.

Două zile încheiate lucrurile au mers bine. Ladore era un bun companion şi povestitor, iar oamenii săi s-au străduit să ne facă pe cât posibil viaţa cât mai confortabilă. Câteodată asta ne făcea să ne mirăm fiindcă nu găseam nici un motiv raţional ce l-ar fi făcut să fie atât de culant.

Dacă am fi ştiut ce unelteşte n-am fi fost atât de liniştiţi şi fără griji. Dar aşa se întâmplă întotdeauna: răul păşeşte înaintea ta, dar tu nu bănuieşti nimic. Fără bănuieli, fără griji, fără teamă, am mers în întâmpinarea acestuia până când s-a dovedit prea târziu pentru a mai face ceva.

În cea de-a treia zi ne-am apropiat de arealul elefanţilor. Câteodată auzeam din depărtare ţipetele ca de trompetă ale uriaşilor junglei. Am găsit urme lăsate de labele lor gigantice, copaci doborâţi, crengi strivite şi îndoite, resturi de fecale.

Ne-am ridicat tabăra, ca întotdeauna. Cortul nostru a fost montat şi focul aprins. Am ascultat sunetele şi zgomotele obişnuite în junglă, aduse odată cu căderea nopţii şi, în consecinţă, ne pregăteam şi noi de cele domestice.

Deodată, Ladore apăru la uşa cortului nostru. Faşa îi era albă de emoţie. Nu-l văzusem niciodată în starea asta.

— Veţi muri acum, ne lămuri el cu buzele tremurânde, căutând să-şi ia pistolul din geantă. În inimile voastre îmi vreţi răul. Acum ştiu!

Marian şi cu mine ne-am privit în tăcere. Ce s-a întâmplat cu individul ăsta? Doar nu posedă puteri clarvăzătoare! Dar în secunda următoare ne-am dat seama ce se întâmplase.

Chipul zâmbitor al doctorului Monti apăru în faţa noastră. Acesta ţinea un pistol în mână şi venea atât de liniştiţi în întâmpinarea noastră, ca şi când ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

— Vă miraţi puţin, nu-i aşa? ne strigă el. Aţi fost traşi pe sfoară a doua oară, dar totodată pentru ultima oară. Spune-le ce vrei să le zici.

Ladore aprobă cu un surâs aproape binevoitor.

— Aţi vrut tovărăşia mea pentru a-mi întinde o capcană, scrâşni el. Am fost înşelat de acest domn alb, dar şi eu l-am

înşelat pe el. Dar voi aţi vrut să mă distrugeţi şi pe mine şi pe el. Dar acum vă voi distruge eu pe voi.

Privirile indianului erau îndreptate amenințător înspre mine şi înspre Marian. Am vrut să mă uit înspre prietenul meu, dar nu am îndrăznit să îmi îndrept privirea înspre el. Între timp au sosit la faţa locului şi prietenii doctorului Monti, Winston şi Galdon. De asemenea şi câţiva dintre prietenii lui Ladore.

Tensiunea creştea secundă cu secundă şi mă întrebam ce va urma să se petreacă. Cum va evolua în următoarele minute situaţia pentru noi. Exista vreo posibilitate oarecare de a scăpa din plasa de păianjen întinsă de oamenii doctorului Monti şi ai lui Ladore? Va însemna ziua aceasta ultima din şirul aventurilor noastre? Dar cine poate ghici viitorul? Şi cu toate acestea câte nu se puteau întâmpla în secunda următoare.

Un sunet puternic de trompetă, ca şi cele pe care le-am auzit şi înainte, l-am distins clar în apropierea noastră. Ladore şi doctorul Monti schimbară câteva priviri chiar în momentul când sunetul bubui amenințător, urmat de un al doilea şi multe altele.

S-au auzit imediat împuşcături tăioase, plesnind ca şi biciul. Pământul se cutremură sub picioarele uriaşelor pahiderme. Să fi nimerit în mijlocul unui teren de vânătoare? Să ne fi adus întâmplarea în apropierea unei echipe de vânători europeni şi indigeni?

Nu mi-a mai rămas timp să mă gândesc la asta, pentru că în clipa următoare i-am văzut pe unii dintre oamenii lui Ladore luând-o la fugă. Se stârni o larmă de iad. Întreaga panoramă de junglă păru să fie atinsă de un cataclism, atunci când au început să cadă la pământ copaci puternici şi trunchiuri de arbuşti zburau prin aer.

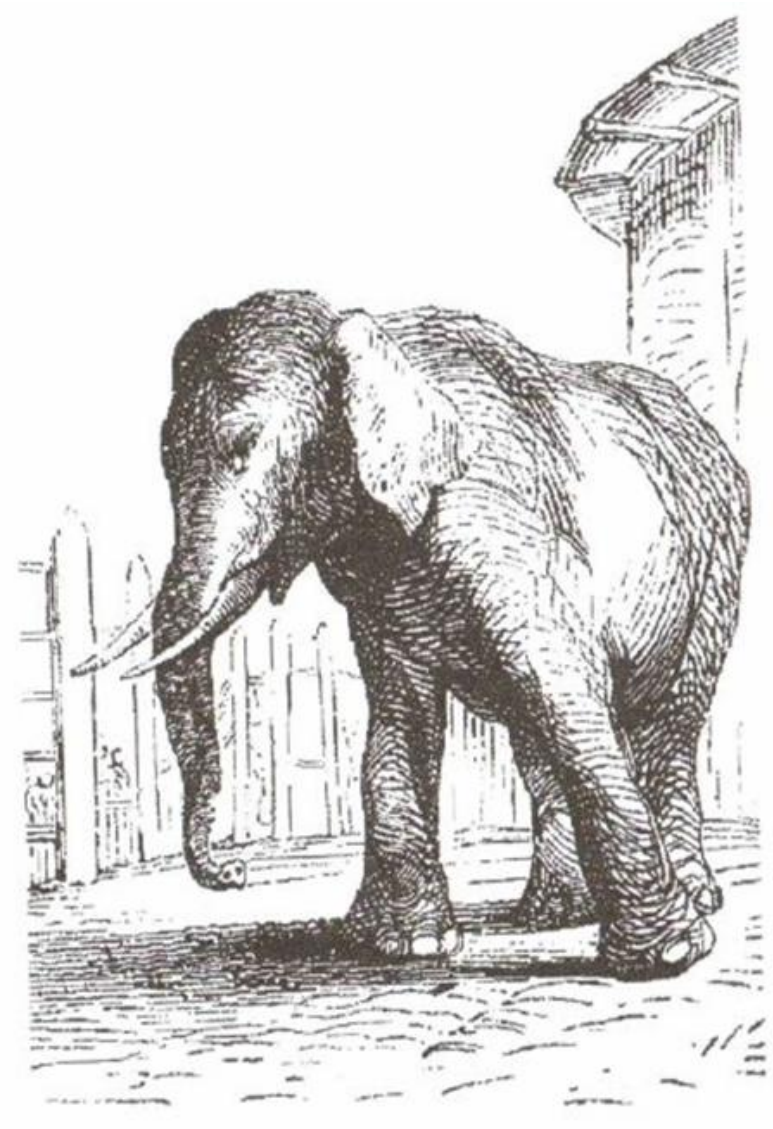

Un elefant gigantic apăru dintre ramurile încărcate de Frunze ale unui grup de arbuşti legaţi între ei prin plante agăţătoare, mugind asurzitor din trompă şi dărâmând totul la pământ cu picioarele sale groase cât nişte coloane şi mişcând furios din urechi. Acuma fost rândul nostru să o luăm la fugă. Nici nu mai ştiu unde a rămas Ladore. Doctorul Monti, care îşi pierduse casca tropicală, apucă cu o mână puşca şi fugi cât îl ţineau picioarele. Armele nu l-ar fi ajutat aici cu nimic ci numai picioarele.

Elefantul se părea că luase în colimator tocmai micul cort în care am stat noi până atunci. Poate că îl enerva culoarea vie a pânzei acesteia, poate îl deranja cu totul altceva, în orice caz nu se mai interesă de noi, dar în schimb călcă în picioare cortul, ridică pânza cu trompa după care o rupse în mici fâşii.

Marian şi cu mine ne-am căţărat repede într-un copac, din coroana căruia nu puteam decât să luăm la cunoştinţă iadul care se dezlănţuia sub noi. Alţi doi elefanţi apărură la orizont şi

după ce s-au învârtit de câteva ori în jurul locului nostru de tabără au luat în trompele lor restul cortului, după care au dispărut în tufiş după primul mascul. Am mai auzit multă vreme sunetele de trompetă care s-au stins treptat. În cele din urmă au amuţit, pentru ca să facă locul unui alt semnal mult mai familiar. Mârâitul ghepardului nostru care îşi făcu apariţia în luminiş însoţit de Pongo. În spatele acestora, îmbrăcaţi în haine verzi de vânătoare şi căşti tropicale mai mulţi bărbaţi.

Pongo se opri şi se uită îngrijorat prin jur. Legă lesa ghepardului de trunchiul unui copac, examină resturile corpului după care ridică cercetător capul.

Această revedere cu Pongo este una din clipele cele mai memorabile din viaţa mea. Lacrimile de bucurie au început să curgă din ochii uriaşului prelingându-se pe obrajii negri. Din cauza bucuriei imense de abia reuşi să scoată câteva sunete neînţelese.

Ce s-a petrecut cu adevărul am aflat de la americanii ce şi-au spus numele prezentându-se şi care au organizat partida de vânătoare. De fapt, mărturia cea mai elocventă a fost tocmai apariţia şi dispariţia celor trei elefanţi. Pongo, aşa cum fusese stabilit l-a urmărit pe doctorul Monti, dar spre uimirea lui a constatat că aceştia au făcut cale întoarsă luând-o în direcţia faţă de aceştia, suficientă pentru a se putea interveni la nevoie.

Dis-de-dimineaţă Pongo îi întâlni pe vânătorii americani de elefanţi. Poate că ar fi trecut pe lângă ei dacă ghepardul nu i-ar fi semnalat prezenţa oamenilor. Vânătorii tocmai luaseră urma unui elefant mascul şi a două femele ceva mai mici. Mai departe totul s-a desfăşurat de la sine. De abia termină Pongo de povestit americanilor ce s-a petrecut cu noi, când toţi au hotărât să ne urmeze cât mai repede posibil.

Tot datorită ghepardului, lucrurile au evoluat spre ceea ce am trăit, întrucât pahidermele l-au mirosit şi s-au pus în mişcare tocmai la timp, atunci când pentru noi situaţia devenise critică, animalele au dat peste cortul nostru.

Bineînţeles că amănuntele acestei întâmplări le-am putut discuta pe îndelete abia seara. Pe moment am avut altceva mult mai bun de făcut. Doctorul Monti şi restul prietenilor săi ai fost găsiţi şi reţinuţi după câteva ore de căutări. Doi dintre oamenii lui Ladore au scăpat cu fuga dar din cauza lor nu ne-am făcut sânge rău. Aceştia aveau vini minore în raport cu doctorul Monti, Winston, Galdon şi însuşi Ladore.

Mai târziu când ne-am reîntors la Bombay în tovărăşia americanilor am avut parte de o surpriză. Doctorul Monti de fapt nici măcar nu era doctor şi era căutat în Anglia şi Canada pentru fabricarea şi punerea în circulaţie a banilor falşi. Winston ce-i drept fusese reporter la viaţa lui, dar fusese

concediat pentru lipsa de veridicitate a reportajelor sale. Galdon lucrase câţiva ani ca trăgător de elită la un mic circ unde îşi practicase meseria, dar abilităţile sale de profesionist au fost mult exagerate ce către Monti.

Ladore a fost condamnat la moarte şi executat public. Monti şi prietenii săi au fost condamnaţi la mai mulţi ani de detenţie aşa că pentru o vreme i-a pierit cheful de căutător de comori.

Marian şi cu mine nu am mai rămas mult în Bombay. Însoţiţi de credinciosul Pongo am luat-o spre sudul ţării.

Sfârşitul volumului: **EXPEDIŢIA DOCTORULUI MONTI.**

Elefantul Indian

Elefantul Indian (*Elephus maximus indicus*) populează pădurile Asiei de sud-est din munţii Himalaya până la Oceanul Indian, Burma, Siam şi peninsula Malaya. Este una din cele trei subspecii ale elefantului Indian, care era oarecum diferit de elefantul African, prin faptul că are urechile mult mai mici, o frunte concavă faţă de una convexă şi are un deget în plus poziţionat mai sus, servind în mod apropiat mâinii la om. Celelalte două subspecii sunt *Elephus maximus sumatranus* (în Sumatra) şi *elephus maximus-maximus* (în Sri Lanka, fostă Ceylon).

Cântăreşte 4-7 tone, mai puţin cel de Sumatra, care cântăreşte undeva la 2 tone. Înălţimea la umăr atinge 2-3,5 în faţă de cel African care atinge 3-4 în, colţii de fildeş caracteristici elefanţilor sunt de fapt nişte incisive modificaţi, care pot atinge chiar şi 1,8 m.

În iunie 2003 populaţia estimată de elefanţi asiatici era de 30.000, pe când a elefantului African era de 500.000. Populaţia de elefanţi indieni este unde între 10-15.000, cea mai ridicată dintre subspeciile elefantului asiatic. Mai mult de jumătate dintre aceştia sunt distribuiţi în nord-estul Indiei, în actualele state Assam, Arunachai Pradesh şi Meghaiaya. Următoarea mare populaţie de elefanţi este în Burma (aproximativ 6.000). Mai există populaţii numeroase de elefanţi sălbatici în Bangladesh, Bhutan, Cambodgia, China, India, Indonezia, Laos, Malaiezia, Myanmar, Nepal, Sri Lanka, Thailanda şi Vietnam.

Elefanţii au fost domesticiţi şi folosiţi de oameni încă de acum 4000 de ani. Au fost folosiţi chiar şi în războaie. Alexandru Macedon înfruntându-i la Hydaspes în armata lui Porus (326 î.Ch.), iar Hannibal a trecut Alpii cu ei pentru a-i înfrunta pe romani în peninsula italică.

În numărul următor:

ÎN ŢARA LUI PONGO.

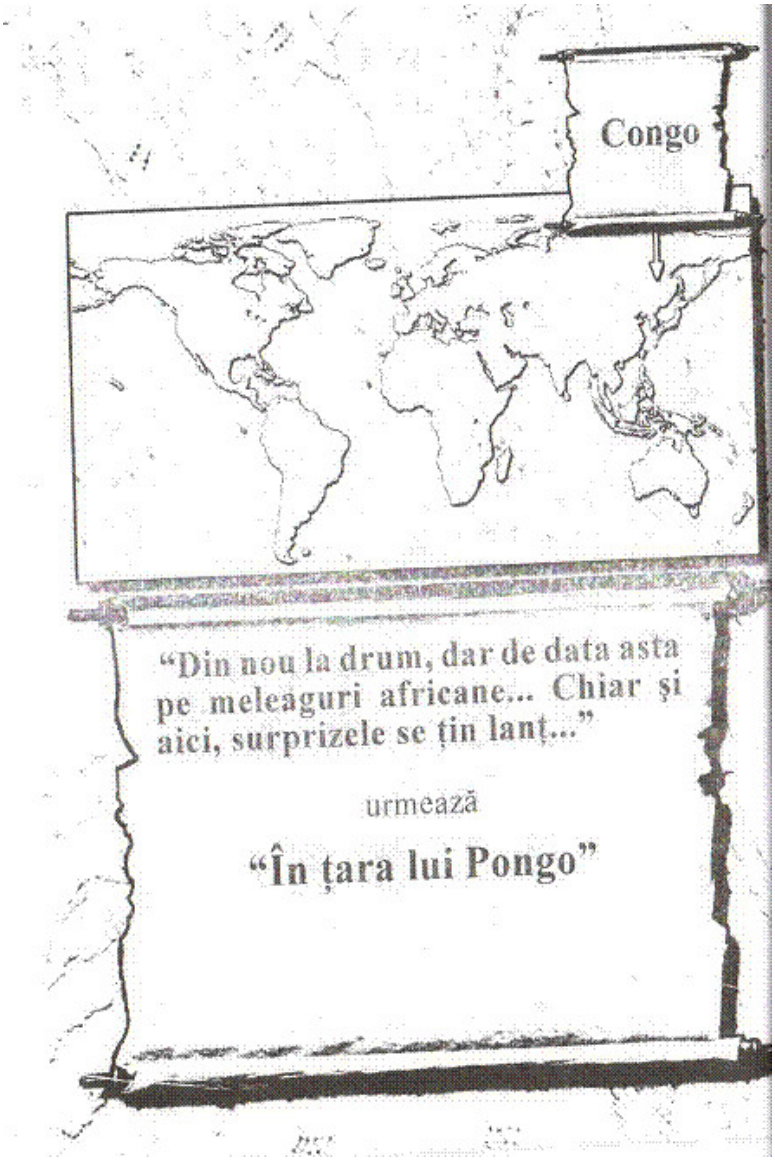
Congo
"Din nou la drum, dar de data asta pe meleaguri africane... Chiar și aici, surprizele se țin lanț..."
urmează
"În țara lui Pongo"

In Numărul următor:

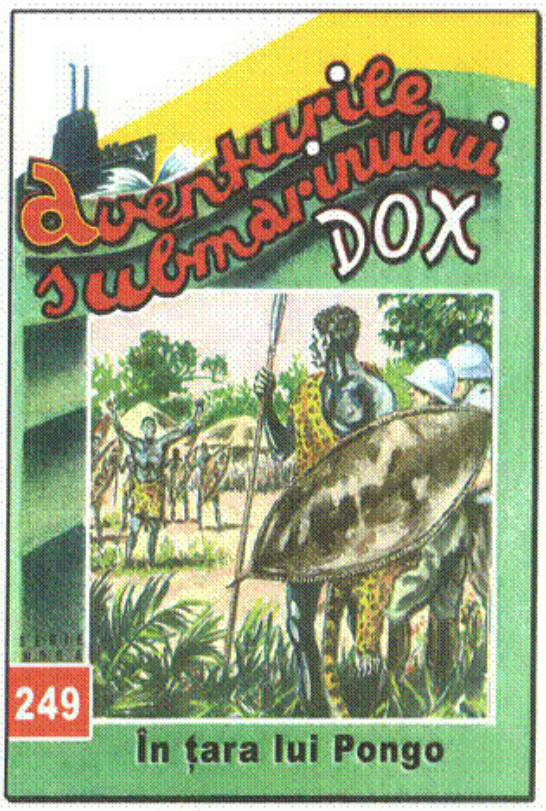

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro